

Spanska inbördeskriget i socialistisk tidskrift

Utgivare:
Socialistiska
Partiet

Redaktör:
N I L S
F L Y G

Adress:
Luntnakare-
gatan 52 —
Stockholm 1

Tel. namnr.:
FOLKETS
DAGBLAD

Socialistiska Partiets teoretiska tidskrift 1936-39

Det Socialistiska Partiet var en kraft att räkna med i mitten av 30-talet (det var betydligt större än kommunistpartiet). Det var också aktivt i Spanien-rörelsen och stödde det antistalinistiska partiet POUM. Därför är det intressant att ta del av vad de ansåg inbördeskriget och dess aktörer. De framförde sina ståndpunkter såväl i sin dagspress (främst *Folkets Dagblad*), som i andra publikationer, inklusive den teoretiska tidskriften *Socialistisk Tidskrift*, som denna artikelsamling bygger på (alla artiklar som helt eller delvis handlar om Spanien ingår).

28 mars 2007 *Martin Fahlgren*

Innehåll

--- 1936 ---	1
Hjälp Spaniens kämpande folk!	1
Civilisationens räddning	1
--- 1937 ---	4
Den sociala revolutionen i Spanien	4
Sovjetunionens utrikespolitik från 1917 till 1937	6
Kapitalism och krigsrustningar är oskiljaktliga	12
Bakom kulisserna	16
Enhetsfront – folkfront	19
Mexikos ställning till den spanska frågan	22
--- 1938 ---	25
Internationalism eller nationalism?	25
Revolutionär socialistisk enhet	26
---1939 ---	34
Stalinisterna i Spanien	34
Kommunistiskt ”hjältemod” i Spanien	36
Lästips – mer om spanska inbördeskriget från SP	38

--- 1936 ---

Hjälp Spaniens kämpande folk!

Hjälp Spaniens kämpande folk! Så lyder maningen från den i dagarna bildade svenska hjälpkommittén för Spanien. Kommittén är sammansatt av representanter för olika arbetar-, nykterhets- och andra folkliga organisationer. Vi riktar en maning till våra läsare att delta i det startade hjälparbetet och göra allt för att det skall bringa bästa möjliga resultat.

Det upprop, som kommittén utsänt är av följande lydelse:

Inom den svenska demokratin följer man med stark medkänsla den spanska arbetare- och bondeklassens försvarskamp mot fascisternas och jesuiternas uppror. Här finnes en brinnande önskan att demokratiens tappra folkuppått till sist skall vinna seger. Insikten om att det spanska fascistupproret också har farliga återverkningar för världsfreden måste fördubbla vårt intresse och våra förhoppningar, att denna orosanledning snarast måtte likvideras på ett sätt, som tryggar den fria demokratiska utvecklingen.

Det elände kriget vållar är fruktansvärt. Det stolta spanska folket kämpar, lider och dör utan klagan. Men hela världen vet, hur den medeltidsmässiga utsugningen i Spanien vållat en tryckande fattigdom. Vi förstår hur inbördeskriget ytterligare medfört svårigheter för folkförsörjningen, vi kan föreställa oss, hur kriget lämnar efter sig förödda områden, där tusentals hjälplösa barn går och väntar på mat och vård. Dessa förhållanden har över hela den civiliserade världen utlöst en storartad hjälpverksamhet. Det demokratiska Sverge bör med hela sin kraft vara med i denna aktion.

Vi vädjar härmed till alla, organisationer och enskilda, att genom ekonomiska bidrag visa sin känsla för humanitet och demokrati! Vi vädjar till den mänskliga solidariteten!

Insamlade medel kommer att användas för inköp av kläder, vissa matvaror, medicin och liknande ändamål; eventuellt överskott kommer att sändas till Internationella Solidaritetsfonden för hjälp åt spanska folket.

Stockholm i oktober 1936.

Svenska hjälpkommittén för Spanien.

Uppropet är för Socialistiska Partiets vidkommande undertecknat av C. K:s ordf., Nils Flyg, Anna-Stina Pripp samt Ture Nerman. Socialistiska partiets medlemmar må bli de aktivaste i denna hjälpaktion.

Civilisationens räddning

Av HEINRICH MANN

Queipo de Llano, som kallas ”general”, fast ingen finns som kan ge honom tillbaka titel och värdighet – (madridregeringen skulle låta skjuta honom som simpel bandit om den finge tag i honom), ser ut som en byråkrat. Det är också alldeles i sin ordning, ty sådana generaler gör nu aldrig vad de är tillsatta för – lyda order – utan vill veta allting bättre och gör sig självständiga genom att intrigera bakom kulisserna. Han begår skändligheter som gränsar till det orimliga och hämtar mod därtill ur förlegade slagord som ”judebolsjevism” o. s. v. Själv förvildad, är det hans enda strävan att förvilda landet och de människor med vilka han ämnar ”upprätta lag och ordning”. – Ordning var det, – alltid ordning, för den arbetar alltid förvildade banditgeneraler.

Typen uppträder i talrika exemplar, de tyska har bara skenbart övertaget. Spanska motsvarigheterna gör emellertid sitt bästa för att överbjuda dem. Nämnde Llano utsänder genom radion nyttiga råd till sina banditer om hur de skall våldföra sig på marxistiska kvinnor. Han beskriver proceduren helt cyniskt i alla detaljer. Om man däremot ser på honom själv, så tvivlar man på denne glasögonprydda herres praktiska erfarenheter i dylika ting. Sådant låter man andra göra. Våra dagars "ledare" är liderliga sällar, men bara moraliskt och andligt. I övrigt finns bland dem både vegetarianer, absolutister och helgon – som vi alla veta.

De som har medlemsböcker i en fackförening blir inom de spanska rövargeneralernas domän halshuggna med yxa. – Var har man fått den iden ifrån? Aldrig förr har man i Spanien verkställt avrättningar på det sättet. Det är ett nationalsocialistiskt påfund. Skulle under ett framtida utvecklingsskede av hitlerregimen – som sannerligen har stora framtidsmöjligheter – det bli kutym att låta jaga folkmassor framför lokomotiv och krossa dem, så övertager nazisterna bara ett uppslag av de spanska fascisterna. Eller skall det måne vara förbehållet dessa senare att tvinga arbetarhustrur att utföra offentlig nakendans? Nej då, de sadistiska "ordningsväktarna" utbyter alla erfarenheter och lär av varandra. Den 30 juni 1934 föll i Tyskland offren till höger och vänster. Då de marockanska trupperna trängde in i staden Navalmaral, mördade de samtliga husägare – av vilka de flesta dock bett för deras seger!

Det spanska inbördeskriget är bara en förlängd 30 junimassaker: Franco är Hitler och Hitler blir Franco, så snart han har lika litet att förlora som den andre "führern" nu har. Nu kan han också tillåta sig att beväpna utländska banditer och skicka ut sina officerare för att slå ned andra folk. I gengäld avträder den andre "führern" delar av sitt lands territorium. När kommer han själv så långt? Det är en fråga om tid och omständigheter: några principiella hinder finns ej. Nationalister samarbetar med sina likar i alla länder. Deras fiende är alltid den egna nationen.

Advokatsamfundet i Madrid rapporterar om några av fascisternas illdåd och slutar med ett upprop till den internationella offentligheten att isolera rebellerna som vansinniga och förvildade samt utesluta dem från mänsklig gemenskap. Om saken ändå vore så enkel! Dessa "vansinniga" utgör inte bara en klick och de uppträder som man vet inte så grundlöst. Man vet också att det icke är en viss Queipo de Lianos förstånd som är rubbat – eller hans tyska motsvarighet – utan det är hela världen som mist förståndet. Kapitalets värld är det som tydligen mist förståndets bruk. Av fullständigt vansinniga väntar den räddningen, – den sönderfallande ekonomiska ordningens räddning. I stället för att rädda och bevara det som ännu skulle kunna räddas med en viss anspråkslöshet utlämnar sig kapitalisterna åt män sådana som Hitler och Franco.

Därav dessa dagars anarki, uppgivandet av rättens princip, ringaktningen av allt mänskligt, makthavarnas ärelöshet, besticklighet och mordlystnad. Deras övermått av lögn är ingenting annat än ett erkännande av att ingen sanning vill tjäna dem och att ingenting växer på deras mark. Under den renodlade kapitalismens välde frodas varken vetenskap eller konst. Den måste utrota dem. Den måste förfölja även religionen. Den har kommit därhän att skrävla med raserna – för att kunna ge sina lakejer föremål att utöva grymhet mot. Som vansinniga tyranner rasar den döende kapitalismen och dess fascistiska drängar mot det inbillade bolsjevikspöket. Bolsjevismen – den skall vara civilisationens fiende. Kapitalismen och fascismen skall rädda civilisationen, det är allt. Civilisationen – det är rättvisa, heder, människovärdighet, det är vetande och kunnande, det är kristlig moral, frisinne och ett samhälle, som är så ordnat att alla kunna leva där.

Av dessa civilisationens kvarlämnade arv gör den döende kapitalismen helt enkelt slaveri, – massornas och den enskilde individens fysiska slaveri, deras psykiska och andliga förslavande, deras medborgerliga och ekonomiska rättslöshet. Den tillgriper det yttersta

medlet att hålla sig flytande och rädda livhanken, men den kallar detta för – att rädda civilisationen. Kapitalismen av senaste snitt identifierar sig själv med civilisationen, vilket är både enfaldigt och oförskämt, men det är naturligtvis ett trick – bedrägeri och självbedrägeri. Man kan icke utan förevändning och påhitt rasa mot en mänsklighet, som när allt kommer omkring vill ha en bättre samhällsordning. Det måste likväl ha ett visst syfte – det måste medgivas – att man återinfört tortyren.

”Civilisationens räddning!” I Schlesien inspärras kvinnliga fångar en och en i burar; i Moron i Spanien skär man bort bröstet på dem. Arbetare får gå omkring med numrerade skyltar, för att ingen av dem skall kunna tala med en främmande. I ett arbetarkvarter har fienden tvärs över gatan hängt upp en transparang med inskriften: ”Vi skola dö, men våra kvinnor komma att föda fascister”. Det kvittar i vilket land sådant förekommer, – men det kallas att rädda civilisationen.

En ”ledare” har förklarat: ”Jag skall utrota hälften av alla spanjorer.” En annan har förklarat: ”Då skall Tyskland få gå under, om vi inte får regera det.” Den fullständiga innebörden får vanvettet först därigenom att det är tolererat och väl sett. Inom de nationer, där kapitalet ännu icke hunnit förstöra civilisationen, är alltid en minoritet för de fascistiska metoderna. Vad innebär demokraternas non-intervention i Spanien – och i Tyskland? Man har inte längre något gott samvete beträffande den egna hållbarheten. Civilisationen skulle kunna fortsätta att leva om kapitalismens tillstånd tillåter det, annars inte. Därav ljumheten till och med i de mera sunda av de kapitalistiska länderna, på det regerande kapitalets sida. Därav också den tilltagande insikten mot motsatta sidan: nu återstår bara revolutionen – den allena kan medföra avgörandet, fakta fordrar den, den är här, vi lever i den.

Civilisationen kan räddas – genom revolutionen. Det förfall, som man bevittnar, är djupare och mera fruktansvärt än man antager. Om det bara vore det borgerliga näringslivet som förfaller, så kunde dess förfall icke draga med sig den västerländska civilisationen. Det borgerliga näringslivet har som världsbehärskare för icke länge sedan avlöst feodalismen. Denna var en gång ideologiskt tryggad och hade en mänsklig motivering, som kapitalismen aldrig ägt. Då feodalismen störtades, hindrade dess fall icke civilisationen från att till sina ärorika sekler lägga ett nytt stort sekel. För fallet är denna gång djupt och fruktansvärt, enär civilisationen själv måste svara för det; den har frambragt kapitalismen och tillåtit den att leva ut sig till slutet, som också kan bli dess eget. Den står inför sin vrångbild nu när kapitalet rasar och skickar sin rasande bödel mot den. Civilisationen hade till sin olycka glömt bort att dess enda värde och hela tillvaro är människan; människan i stället för kapitalet, samfärdseln och det tekniska framåtskridandet.

Människans inspiration, hennes storhet genom tron på en odödlig själ var i religiösa tider civilisationen. Sedan 1400-talet har civilisationen varit den frigjorda personlighetens vetande och kunnande, vården om människan och den mänskliga storheten, – intet annat menades, då civilisationen ännu stod på säker grund. Den vacklar, utarmas och blir steril – icke endast därför att en näringslivets epok är avslutad. Utan kapitalets vanvett kan endast existera, därför att människan fäster sig vid tingen, men glömt bort alla tings väsen – sig själv. Revolutionen, som vi lever i, har ett mål: den nya humanismen.

Den nya humanismen kommer att vara socialistisk. Den kommer naturligtvis att vara socialistisk först och främst därför att dess svurna fiende var kapitalet, den lågsinnade girigheten som dittills förnedrat människan. En ny ekonomisk ordning är nödvändig, för att människan skall återfinna besinningen och icke som nu förgås av fruktan för att helt och hållet förlora den.

Vad vill vi? Över ting och fakta skall vår röst ännu en gång höja sig behärskande, vox humana.

--- 1937 ---

Den sociala revolutionen i Spanien

Av EVALD HÖGLUND

Att ge en bild av den spanska revolutionens utveckling fram till den 19 juli 1936 är mycket svårt. För att förstå läget just nu krävs emellertid en återblick, och utan att göra anspråk på att vara fullödiga inlåter vi oss på försöket.

*

I februari 1931 upptogs striderna mot monarkin. Folkmassorna demonstrerade över hela landet mot monarkin. Konungen och monarkisterna tvingades under folkmassornas tryck till större och större eftergifter. Den gamla reaktionära Primo de Rivera-regeringen avgick. Konungen måste tillsätta en ny regering med en hög militär som konseljpresident. Efter den generalstrejk, som proklamerades den 17 februari kallade konungen den nya regeringen den 18 februari. Den nya regeringen var anhängare av konstitutionell demokrati samt planerade kommunala val i mars, val till generalråden i maj, samt allmänna val i juni. Men det var vad man planerade. På den vägen åsyftade de konstitutionella ett förändrande av de lagar och dekret, som den tidigare militära diktaturregeringen stadfäst.

*

Utvecklingen av den spanska revolutionen kullkastade alla dessa beräkningar. De spanska arbetarna och bönderna såg i monarkin ett uttryck för förtrycket. Liksom tsarismen i Ryssland var koncentratet av feodalismens makt, var den spanska monarkin koncentratet av den spanska feodalthushållningens makt. Några i egentlig mening självägande bönder har knappast funnits i Spanien. All jord har kontrollerats av de stora gods- och jordägarna. Den fattiga befolkningen på landsbygden tvingades arbeta åt storagrarerna för en daglön, som många gånger var lägre än en peseta. Det vill säga cirka 60 öre, efter pesetans inre köpkraft. De stora jordägarna skodde sig på människornas armod, men de levde på en vulkan, som vilket ögonblick som helst kunde få utbrott.

I städerna förföljdes arbetarnas fackliga och politiska organisationer. Lönerna var synnerligen låga. Arbetsförhållandena olidliga. Anarkismen har sedan länge haft synnerligen stort inflytande bland de spanska arbetarna. Även i detta avseende liknar alltså Spanien det förrevolutionära Ryssland, där narodnikerna under föregående sekel spelade en mycket stor roll.

Katolicismen har utbredd en nattsvart medeltid över hela Spanien. Godsägar-feodalväldet har i förbund med den katolska kyrkan försänkt en stor del av den spanska befolkningen i ett starkt andligt mörker. Analfabetismen var mycket utbredd, men likvideras nu sakta men säkert.

De kommunala valen, som planerades i mars, genomfördes i april, och de gav en förintande dom över monarkien. Monarkisterna drevs från sina tidigare positioner över hela landet. Tisdagen den 14 april 1931 abdikerade Alfonso. Zamora bildade en ny provisorisk regering. I denna regering ingick de konservativa, den republikanska unionen och det socialdemokratiska partiet. Som representant för de senare förresten Largo Caballero, som nu är en ledande man i Valenciaregeringen.

Trots republikens seger och de reaktionäras nederlag i det kommunala valet måste CNT-FAI fortfarande arbeta i illegalitet. Massorna hade tvingat fram den borgerliga demokratin. Under dessa dagar befriades de politiska fångarna i nästan alla städer. Revolutionen utvecklades. Arbetarmassorna, som en följd av år kämpat i illegalitet mot den gamla Primo de Rivera-regeringen, byggde sig nu legala organisationer, så långt möjlighet därtill fanns.

I Sevilla, som nu predikar Francos evangelium för världen, krävde gatudemonstranterna socialisering. De gamla reaktionära ukaserna annullerades. De militärer, som i december månad 1930 gjorde uppror mot monarkin och den militära diktaturen, befriades och återinsattes i tjänst.

Slitningarna mellan det övriga Spanien och Katalonien visade sig under den borgerliga revolutionens första dagar. Motsättningarna mellan den spanska regeringen och den katalanska övervanns dock, fast med svårighet. Zamora, den spanska regeringschefen, och överste Macia, den katalanska presidenten, förde långvariga underhandlingar. ”Enhetsfackföreningarnas” motsättningar till de fria fackföreningarna övervanns delvis.

Torsdagen den 16 juli eller fredagen den 17 juli 1931 uppvaktade en deputation från Katalonien den spanska regeringen. Denna deputation hävdade starkt separationssträvandena. Men samtidigt fastslogs att det inte rådde några politiska differenser mellan Katalonien och det övriga Spanien.

De spanska monarkisterna och den spanska högern riktade också sina angrepp mot den republikanska regeringen genom separationssträvandena. I de baskiska provinserna försökte de grunda en autonomi. Den republikanska regeringen sände en infanteribataljon och gendarmer mot oroshärden i Guernica.

Så var den första spanska republiken grundad. En stor del av de krafter, som slöt upp kring Alfonso, kämpar nu på Francos sida, liksom de senare kämpade tillsammans med Gil Robles, men därtill skall vi återkomma i fortsättningen.

Under två år levde Spanien i relativ fred. Kampen pågick dock inom republiken. En stor del av de tidigare godsägarna orienterade sig bara till ett nytt parti, det katolska folkpartiet, under Gil Robles ledning. Den feodala absolutismens främsta företrädare hade flyktat ur landet, men en stor del av den feodala klassen hade makten kvar. Kyrkan och feodalherrarna etablerade ett mot republiken och arbetarrörelsen riktat samarbete. Under de två åren var CNT–FAI helt förbjudna och de marxistiskt medvetet revolutionära organisationerna förföljdes.

Den första oktober utbröt den borgerliga demokratins kris. Den var oundviklig, därför att en borgerlig revolution i nuvarande tidsskede aldrig kan föras till slut inom den borgerliga demokratins ram, ej heller inom kapitalismens ram.

Preludierna till den nya krisen utspelades i parlamentet. Gil Robles, ledaren för det katolska folkpartiet, störtade regeringen. Zamora, som nu var president, måste vädja till andra att bilda regering. Denna nya regering sammansattes av katolikerna, radikalerna, en agrar och en liberaldemokrat, under Lerroix' ledning. Fascismen under Gil Robles' ledning i det katolska partiet trängde sig emellertid mer och mer fram.

Efter att denna reaktionära regering tillträtt proklamerades generalstrejken över hela Spanien. Strejkvågen utbredde sig; i Asturien proklamerades krigstillstånd. I Barcelona, Asturien, Zaragoza och Valencia var generalstrejken effektiv. Arbetarna inom alla industrier och i gruvorna hade nedlagt arbetet. I Eibar besattes vapenfabriken, och först efter att regeringen bombarderat fabriken med mörsare och kulsprutor och en våldsamt utköpades lyckades man driva arbetarna från vapenfabriken.

I hela Katalonien (där Barcelona är huvudstaden) proklamerades och genomfördes generalstrejken. Company, den nuvarande republikanska vänsterns ledare, förklarade att den katalanska regeringen inte kommer att avstå från sin maktställning till förmån för militären.

President Zamora, som svikit demokratin, satt kvar. I staden Sabadell utropades en socialistisk republik. Detta kungjordes i en appell, som utsändes av den lokala strejkledningen. I uppropet

vände man sig också mot president Zamora, som förrått demokratin. Hela Asturien befann sig i de socialistiska arbetarnas händer. Och nu börjar de historiska oktoberdagarna i Spanien.

Gil Robles och katolikerna mobiliserar militären mot arbetarna och mot Katalonien, vars republikanska vänster vill upprätthålla den borgerliga demokratin, men vars arbetare i mycket stor utsträckning vill genomföra den sociala revolutionen.

I 14 timmar höll sig Katalonien självständigt. Därefter nedslogs den katalanska friheten av den nya fascistiska regeringen. I Asturien kämpade arbetarna hjältemodigt under flera veckor och månader. Syndikalisterna, vårt broderparti, tvingades till att arbeta illegalt. Till och med den reformistiska fackföreningsrörelsen trängdes ned under jorden. Det socialdemokratiska partiet kunde endast i ytterst ringa utsträckning arbeta legalt. Den socialdemokratiska ”vänstern” tvingades till illegalt arbete.

Den borgerliga demokratin var krossad och den fascistiska diktaturen hade trätt i stället, med undantagstillstånd, med krigstillstånd i Asturien, med illegalt arbete för arbetarnas organisationer, med massor av offer i döda och lemlästade. Arbetarnas organisationer hade hållit socialismens och frihetens fana högt, men mot sig hade de haft den militär, som varit den borgerliga demokratin militär, men som blivit Gil Robles, fascismens militär. Och så gick tiden sin gång. Godsägarna, prästerna, katolikerna, kapitalisterna hade tillfälligtvis segrat och krossat den minimala frihet folket 1931 tillkämpat sig. Men nu står vi åter sedan 7-8 månader mitt uppe i en brinnande inbördeskamp mellan kapitalism och socialism, nu har man de praktiska erfarenheterna från 1931 och 1934. Nu vet man, att den borgerliga revolutionen kan slutföras endast under den förutsättningen att den sociala revolutionen genomföres.

Sovjetunionens utrikespolitik från 1917 till 1937

I Sovjetunionens utrikespolitik har försiggått stora *omvandlingar*. Sedan de första åren av sin tillvaro, då Sovjetunionen helt och hållet uppträdde som det revolutionära världsproletariatets och de undertryckta folkens förespråkare, kan man i stora drag konstatera följande linjer:

Från de världsrevolutionära perspektiven och propagandan fram till upptagandet av diplomatiska relationer med borgerliga stater och till avslutande av kompromisser med dessa.

Från sovjetpolitikens också yttre överensstämmelse med världsrevolutionens perspektiv fram till teorin om ”socialismens genomförande i ett land” samt det fullständiga underordnandet av Kominterns och dess sektioners politik under Sovjetunionens från Moskva angivna diplomatiska nödvändigheter.

Från det häftigaste bekämpande av Nationernas Förbund till inträde i N.F. och dess förhållande som ett fredens instrument.

Från kampen mot Versaillesfördraget och det poängterade understödandet av kolonialfolken till ett faktiskt erkännande av Versaillesfördraget och passivitet gentemot de undertryckta folkens strider mot sina imperialistiska angripare.

Från det principiella fastställandet av att freden endast kan tryggas genom den proletära revolutionen och att denna av historien ställts på dagordningen, via framläggandet av avrustningsförslag, fram till ett erkännande och främjande av rustningar i de kapitalistiska stater, som står i förbund med Sovjet. Till vapenhjälp för den antifascistiska fronten i ett främmande land, men samtidigt bromsande av den proletära revolutionen.

När vi klart konstaterar denna utvecklingslinje, så innebär det *icke* att vi kräver av Sovjetunionen, att den oberoende av läget i den övriga världen skall fortsätta att på samma sätt raklinjigt bekänna sig till revolutionens fullföljande i andra länder och till och med avvisa kompromisser med borgerliga stater. Inför de egna ekonomiska svårigheterna, särskilt under

de första åren efter segern 1917 och inför det faktum, att Sovjet har – i olika grad aggressiva – motståndare i den omgivande kapitalistiska världen, *måste* regeringen laborera och göra kompromisser, så länge den sociala revolutionen ännu inte är genomförd.* Vår kritiska framställning av Sovjetunionens utrikespolitik tar alltså full hänsyn till dessa nödvändigheter. *Vårt kriterium* för en värdesättning av Sovjetunionens utrikespolitik är frågan om den av sovjetledningen bedrivna utrikespolitiken i det stora hela utgör ett främjande också av den revolutionära utvecklingen i andra länder† och i vad mån Sovjets nuvarande utan allt tvivel mycket farliga utrikespolitiska läge måhända också är en följd av dess egen felaktiga strategi.

Förhållandet mellan Sovjetunionens utrikespolitik och Komintern.

Sovjetunionens regering och Komintern är formellt sett fullständigt olika instanser. För de revolutionära socialisterna är det dock något självklart att den stat, som proklamerat det socialistiska uppbyggandet och den organisation, som enligt sitt program i internationell skala förenar socialismens förkämpar, är intimt förbundna med varandra och samarbetar. Det rör sig i viss mån om en arbetsfördelning med avseende på det gemensamma målet.

1917-1918, då man i Ryssland allmänt räknade på den ryska revolutionens utbredning åtminstone över några europeiska stater, var denna kontakt mellan de båda instanserna helt öppen. Det av Lenin utarbetade och av honom som *statsledare* undertecknade ”*dekretet om freden*” från hösten 1917 riktade sig helt formellt icke endast mot de i världskriget deltagande regeringarna, utan också direkt till alla världens arbetare och alldeles särskilt med speciella krav till Englands, Frankrikes och Tysklands klassmedvetna arbetare. Men då sedan revolutionens fortsättande icke lyckades, då det blev klart att Sovjetryssland var hänvisat till reguljära diplomatiska och kommersiella förbindelser med kapitalistiska regeringar, företogs också denna omläggning ganska fort. Ryske utrikesministern Tjitjerin skrev på sommaren 1919 en uppseendeväckande artikel i kominternpressen, vari han fordrade Sovjetrysslands nödvändiga *dubbelroll* och en viss rollfördelning samt krävde en formell avgränsning mellan sovjetregeringen och Kommunistiska Internationalen.‡ Ju mera arbetarrörelsen sedan trängdes tillbaka i de förnämsta kapitalistiska staterna, ju mera kraftförhållandet åter försköts till bourgeoisins fördel, desto större blev differensen mellan kominternsektionernas uppträdande i de olika länderna och Sovjetunionen, som själv hade att underhandla med dessa länder såsom stat och icke på grundval av direkta klassmotsättningar.

Denna differens var i och för sig själv alls ingen kränkning av de internationella revolutionära kommunistiska principerna. Men en sådan inträdde i det ögonblick då kommunisterna i Ryssland och övriga länder strävade att undanrödja denna differens därigenom att *Komintern betraktades som ett verktyg för Sovjets utrikespolitik*. Denna uppfattning var den logiska följden av den stalinska tesen att ”socialismen i ett land”, d. v. s. i Sovjetunionen, kan genomföras även utan en social revolution i andra länder. Den var och är följden av den därav uppstående andra uppfattningen, att i dag är endast Sovjetunionens tryggande mot krig aktuellt, men icke tillika – och just som ett medel att bevara freden – den sociala revolutioner i andra kapitalistiska länder aktuell. Vi skall särskilt i de båda sista kapitlen även betrakta de olyckliga verkningarna av denna uppfattning på arbetarklassen själv.

* Lenin har som ingen annan fört en kamp mot dem som inte velat se och han har utarbetat principiella och taktiska riktlinjer, som är av bestående och allmänt värde. (Se stridigheterna om Brest-Litovsk-freden o. s. v.!)

† Utgångspunkt för oss är, att socialismen endast internationellt kan uppbyggas fullständigt och att därför icke endast de undertryckta massornas i andra länder intresse utan också Sovjetunionens intresse framför allt kräver dem proletära revolutionens fullföljande i dessa länder.

‡ Bl. a. avtryckt i tidskriften ”Kommunistiska Internationalen” n:r 6, 1919.

Diplomatiska och kommersiella förbindelser med kapitalistiska stater och därmed förknippade kompromisser.

Vi har redan sagt att Sovjetunionen var tvungen att söka diplomatiskt erkännande och framför allt handelsförbindelser med kapitalistiska länder. Den måste redan under Lenins ledning föra en hård kamp, innan den lyckades uppnå formellt erkännande och avsluta formella handelsfördrag. Ententemakterna vägrade t. ex. ända till 1922 konsekvent att uttala detta erkännande och det behövdes många koncessioner av de ryska underhandlarna, för att uppnå formellt erkännande av de redan tidigare existerande kommersiella förbindelserna.* En stor tvistefråga vid dylika förhandlingar utgjorde och utgör ännu i dag *frågan om tsar-Rysslands skulder*. Dessa hade som bekant, då bolsjevikerna övertog makten, av dem förklarats ogiltiga och annulerats, dels av principiella grunder och dels därför att det icke fanns någon möjlighet att avlasta dessa enorma skuldbördor. Nu blev Sovjetunionen tvingad att erkänna en del av skulderna även om det därefter i verkligheten trots allt icke blev någon betalning. Det hade varit självmord, om sovjetregeringen inte på den tiden gjort sådana eftergifter. Här gällde det som Lenin vid debatterna om freden i Brest-Litowsk sade i sammanhang med andra kompromisser:

”Men om arbetaren, som förlorar en strejk, undertecknar för honom skadliga och för kapitalisten nyttiga betingelser, så förråder han icke därmed socialismen. Man får icke taga hänsyn till den eller den imperialismen, utan endast till den socialistiska revolutionens intressen.”

Men dessa intressen fordrade att genom handelsförbindelser få möjligheter till ett hastigt industriellt uppbyggande i det egna landet, i stället för att under envist fasthållande vid sin vägran att erkänna de tsaristiska skulderna gå under ekonomiskt och därmed också politiskt.

På liknande sätt förhåller det sig med Sovjets ofta framställda krav att icke blanda sig i de inre förhållandena i det land, med vilket det står i diplomatisk eller ekonomisk förbindelse. Om maktförhållandet är sådant, att Sovjetunionen icke kan räkna på omedelbart stöd från respektive lands arbetarklass (genom dess påtryckning på bourgeoisin eller genom dess övertagande av makten), så måste sovjetregeringen inlåta sig på sådana kompromisser, innan den kanske genom en annan hållning äventyrar det egna socialistiska uppbyggandet.

Men den internationella arbetarklassen kan i sådana fall kräva att sovjetregeringens representanter icke går längre än vad som absolut fordras i Sovjetunionens intressen. Sovjetrepresentanterna måste, i den mån det på något sätt är förenligt med Sovjetunionens existensvillkor, alltid i sina koncessioner taga hänsyn till arbetarrörelsen och speciellt till de revolutionära organisationerna i det andra landet, vilka ju står i stridsförhållande till sin bourgeoisie.

Från detta bud har Sovjetunionen under årens lopp avvikit allt mer och mer. Särskilt krassa exempel är det rentav demonstrativt verkande ekonomiska avtalet med Hitler-Tyskland 1933 (vid samma tid, då den internationella arbetarrörelsen krävde den mest energiska bojkott mot Hitler-Tyskland) och de bombastiska vänskapsbetygelserna för Turkiet vid samma tid, då den turkiska regeringen i sitt land lät avrätta ett stort antal kommunister.

* Radek till exempel skrev 1922 på officiellt uppdrag en broschyr, ”Genua, proletariats enhetsfront och Kommunistiska Internationalen”, där det bl. a. hette:

”... Sovjetregeringen och massorna i Sovjetryssland vet att de kapitalistiska regeringarna visserligen ej är i stånd att vrida den urspårade världen in på rätt spår igen, men att de likväl existerar och att de ännu alltjämt bestämmer över folkens öden. Sovjetregeringen vet att det ryska näringslivet icke åter kan bringas på rätt bog utan hjälp av det europeiska näringslivet. Sovjetregeringen vet att den kapitalistiska världen är grundad på debet och kredit. Därför förklarar sovjetregeringen: Vi behöver världskapitalet och därför måste vi ge det vad som är syftet med dess ekonomiska verksamhet, – vi måste ge det profit.”

Ur den internationella, revolutionära arbetarrörelsens ståndpunkt har Sovjetunionens koncessioner till de kapitalistiska staterna sina gränser där Sovjetunionen därigenom tillika verkar som en hämmande faktor för arbetarrörelsens utveckling eller där den spelas ut för att till arbetarnas nackdel förändra det mellan bourgeoisin och arbetarklassen existerande kraftförhållandet.

Ställningen till Nationernas Förbund.

Sovjetunionens utrikespolitiska hållning över huvudtaget och speciellt dess under de sista åren *förändrade* utrikespolitiska hållning kan mycket tydligt märkas av dess ställning till N.F. Ända till år 1933 bekämpades N. F. som ett imperialisternas verktyg för folkens förtryck liksom också som de europeiska kapitalistiska staternas *krigsinstrument* mot Sovjetunionen. Denna i sig riktiga värdesättning blev därvid ofta överdriven och N.F:s hela verksamhet framställdes ofta schematiskt som riktad mot Sovjetunionen.

Men Nationernas Förbund har under de senaste åren blivit *allt svagare*. Ett ”bålverk” mot fascismen och kriget är det verkligen icke. Det visade dess hållning gentemot Japans framträngande i Kina och gentemot det italienska rövartåget i Abessinien. Det visar också dess passivitet vid fascisternas hjälp till de spanska rebellerna med all tydlighet.

Om under de förhållanden som råder i dag, efter det fruktansvärda och icke utan Kominterns förvållande skedda nederlaget för den tyska (och tidigare för den italienska) arbetarrörelsen, liksom också genom den engelska arbetarrörelsens förborgerligande, Sovjetunionen nu slutligen själv anslutit sig till Nationernas Förbund och om den försöker utnyttja det för att stärka sin ställning och skaffa sig ytterligare andhämtningspaus, så kan det förstås. Men något annat och ur arbetarrörelsens ståndpunkt absolut fördömligt är det när Sovjetunionen inför den internationella arbetarrörelsen beledsagade sitt inträde i N.F. med en lovsång till denna institution och för sin del bidrog till att stärka illusionen om att Nationernas Förbund verkligen utgör en fredens garanti.*

Sovjetunionen hade alltid med stort patos och även i praktiken tagit parti för de undertryckta folken (Indien, Arabien, Egypten, rikkabylerna o. s. v.) I dag är den passiv – se det speciella fallet Abessinien – därför att den tror, att den under alla förhållanden måste taga hänsyn till det allierade Frankrike och därför att den icke vill låta någon diplomatisk förstämning uppkomma i England.

Versaillesfördraget, mot vilket kommunisterna och uttryckligen också Sovjetunionen en gång tog ställning ur internationell klasskampssynpunkt och för vars skull den bekämpade N.F. – som detta ”fredsfördrags” exekutor – har i dag av de tyska nazisterna så gott som annullerats – men detta har skett av *reaktionära imperialistiska* grunder. Att utvecklingen förlöpte i så rakt motsatt riktning mot den som Komintern och Sovjetunionen en gång förkunnade och skrivit på sitt program, bör tillskrivas det faktum att hela kominternpolitiken under inflytande av de nuvarande makthavarna i Sovjetunionen underordnats den utstakade ryska utrikespolitiken. Som karakteristiskt exempel därpå må endast anföras det faktum, att man på den senaste kominternkongressen beslöt stryka punkt 6 i de beryktade *21 teserna* från år 1920. Denna punkt 6 hade följande lydelse:

”Varje parti, som vill tillhöra Kommunistiska Internationalen, är förpliktat att ... systematiskt påvisa för arbetarna att utan kapitalismens revolutionära störtande kan inget som helst avtal om inskränkning av krigsrustningarna, ingen ”demokratisk” omorganisering av Nationernas Förbund bevara mänskligheten från nya imperialistiska krig.”

* Se Litvinovs tal i Genève i december 1933.

Från avrustningspropaganda till militärallianser.

Punkt 6 av Kominterns 21 teser utgick från den enligt vår mening också i dag giltiga marxistiska principen att så länge det finns kapitalistiska stater, så länge är också imperialistiska krig oundvikliga.

Det alltid mycket svåra problemet, på vad sätt proletariatet kan ingripa för att förhindra sådana krig eller för att utnyttja ett redan utbrutet krig för sin revolutionära kamp, har blivit ännu mera komplicerat genom Sovjetunionens existens mitt ibland kapitalistiska stater och genom uppkomsten av fascistiska stater. Pacifisterna och reformisterna hade i stället alltid en paroll om allmän *avrustning*. Vänstern inom förkrigsinternationalen bekämpade denna paroll med det argumentet att den förespeglade massorna något som alls icke var möjligt inom det kapitalistiska systemet och som därför måste leda deras kamp in på felaktiga banor. Under det sista världskriget trädde då också – framfödda ur de nya erfarenheterna – parollerna om krigets förvandling till inbördeskrig och proletariatets beväpning i medelpunkten hos massorna.

Efter kriget och särskilt sedan N. F. kommit till uppstod avrustningsparollen och fick nytt liv. Andra Internationalen representerade trots alla de dåliga erfarenheterna från år 1914 på nytt den ståndpunkten att kapitalismen icke absolut måste utmynna i krigiska konflikter och att en allmän avrustning faktiskt vore möjlig inom ramen av de borgerliga staterna.

Under helt *andra* synpunkter än en sådan illusionär principförklaring bedrev också Sovjetunionen en avrustningskampanj sedan år 1922.

Sovjetunionen måste, mitt i en fientlig kapitalistisk omgivning, rusta och skaffa sig en stark försvarsarmé för den proletära staten. För Sovjet rörde det sig verkligen endast om försvar. Hos den var bekännelsen till fredsvilja och bedyrandet att icke hysa några angreppsplaner i någon som helst situation verkligen ärligt menade, i motsats till alla kapitalistiska stater. För att inför all världen tydliggöra detta och på samma gång avslöja hyckleriet hos de övriga, om avrustning talande statsrepresentanterna, gjorde den på internationella konferenser upprepade gånger helt konkreta förslag om en allmän avrustning. Den fördjupade därmed faktiskt insikten hos arbetarna i alla länder att endast Sovjetunionen, det socialistiska uppbyggandets land, är en garanti för freden, men icke den övriga, kapitalistiska världen. Ty Nationernas Förbund som sådant avböjde på grund av de däri utslagsgivande staterna varje gång Sovjetunionens konkreta förslag! Kominternsektionerna utnyttjade dessa fakta i sin propaganda.

En *vändning* också i denna fråga i Sovjetunionens utrikespolitik inträdde efter den tyska nazismens seger. Redan år 1932 hade Sovjetunionen slutit nonaggressionspakter med Finland, Estland, Lettland, Polen och Rumänien, liksom också med Frankrike och Italien. Nu eftersträvade Sovjet ett fast *militärförbund*, framför allt med Frankrike, som ju också kände sig hotat av hitlerfascismen. I början av maj 1935 undertecknades faktiskt detta förbund och strax därefter slöts ett liknande med Tjeckoslovakien.

Ett sådant förbund betyder, även om det av Sovjet ingås med alla inre förbehåll, tillika med det egna eventuella och momentana trygghand, också ett stärkande av den kapitalistiska bundsförvanten, d. v. s. arbetarklassens kapitalistiska motståndare i resp. land. Sedan Sovjetunionen till följd av den internationella arbetarrörelsens tillbakadrivande och försvagande slutligen såg sig nödsakad till sådana mått och steg, drar också dess ledare de ytterligare ”konsekvenserna” – nämligen att avstå från att mobilisera arbetarrörelsen för att trygga den ryska revolutionen. *Stalin* uttalade i början av maj 1935 i ett samtal med dåvarande franske konseljpresidenten *Laval* ”sitt fulla förståelse för och *gillande av det nationella försvar*, som Frankrike bedriver för att hålla sina väpnade krafter i det skick, som motsvarar dess säkerhetsbehov” (Redogörelse i ”Baseler Rundschau” den 16 maj 1935).

Den andra konsekvensen är de franska kommunisternas beviljande av den franska militärbudgeten, fastän också det under tiden skapade "folkfronts"-Frankrike är ett utpräglat kapitalistiskt land och utan att kommunisterna yrkade på genomförande av kravet angående arméns förvandling till arbetararmé och dylikt.

Varken sovjetregeringen eller Kominterns och franska kommunistpartiets talesmän säger till massorna att ett sådant förbund jämte den eventuella nyttan för ögonblicket för Sovjetunionen medför den stora faran för stärkandet av de imperialistiska tendenserna i Frankrike, att man i händelse av krig ingalunda säkert kan räkna med ett konsekvent uppfyllande av förbundsplikten från den kapitalistiska bundsförvantens sida. Dessa instanser verkar snarare därefter att de arbetande massorna i Frankrike glömmer att *endast* de är Sovjetunionens verkliga bundsförvanter och därför genom att öka sin egen makt skall skapa garanti för verkligt bistånd åt Sovjetunionen.

Noninterventionen och Sovjets roll i Spanien.

Det faktum att det spanska fascistupproret genast understöddes av Tyskland och Italien med vapen och trupper – ja, att det även förberetts av Italien-Tyskland, gav Sovjetunionen både folkrättsligt och politiskt rätt och plikt till aktivt militärt understödande av den spanska regeringsfronten. Den akuta faran för det spanska inbördeskrigets utvidgning till ett världskrig eller åtminstone till ett europeiskt krig jämte det faktum att den engelska och den franska bourgeoisin inte önskar någon seger för den spanska regeringen och den spanska revolutionen, föranledde *Blums regering* att föreslå en noninterventionspakt. För att icke äventyra sitt förbund med Frankrike och de relativt goda diplomatiska relationerna med England, biträdde också Ryssland denna pakt. Fastän pakten, även om den iakttogs av de fascistiska makterna som undertecknat den, utgör ett rentav rättsvidrigt gynnande av rebellerna gentemot den legala spanska regeringen, så kunde Sovjetunionen under de givna förhållandena icke handla annorlunda. Att Sovjetunionen sedan likväl, då rebellerna fortsatte vapen- och trupsändningarna, också skickade vapen och militärspecialister var riktigt. Det var bara ett fel: att Sovjetunionen väntade för länge därmed samt tog betalt för de levererade vapnen.

Samtidigt med den militära hjälpen ingrep Sovjetunionen också i den spanska politiken. Om fascistrevolten också i början formellt endast riktade sig mot den borgerlig-demokratiska regeringen, så råder det likväl intet tvivel om att det i Spanien rör sig om den blodiga uppgörelsen mellan den fascistiska kapitalismen och arbetarbefolkningen, som driver fram den sociala revolutionen. Därav följer att en verklig seger över fascismen endast är möjlig med genomförandet av den sociala revolutionen under det spanska proletariats ledning.

Gentemot detta har Sovjetunionen både direkt och indirekt genom Komintern och Spaniens kommunistiska parti avvisat den socialistiska revolutionens mål, ja, med skarpa medel – även vägran att sända vapen bekämpat de krafter som strävat i denna riktning. Denna hållning bestämmes icke av de spanska arbetarmassornas intressen, utan *uteslutande* av Sovjetunionens utrikespolitiska synpunkter, så som kretsen kring Stalin ser dem. Efter denna utrikespolitiska uppfattning skulle revolutionens seger i Spanien driva Frankrike och England till öppen fiendskap samt i Tysklands och Italiens armar, spränga det fransk-ryska förbundet och framkalla faran för en stor väst- och centraleuropeisk front mot både Spanien och Sovjetunionen.

Sålunda är Sovjetunionen å ena sidan genom sin militära hjälp en stark faktor för förhindrandet av en fascistisk seger i Spanien, men å andra sidan hämmar den av samma utrikespolitiska skäl den socialistiska revolutionen. Här träder med all tydlighet Sovjets utrikespolitiska inställning i dagen, som ser allt endast ur de diplomatiska och militära

kretsarnas synpunkt, men ignorerar de proletära krafterna utanför Sovjetunionen såsom antikapitalistiska, revolutionära faktorer och utrikespolitiska bundsförvanter.

*

Vi har påvisat *roten* till Sovjets nuvarande utrikespolitik. Den som själv är villig att ingripa aktivt i det politiska skeendet, kan naturligtvis icke inskränka sig till att konstatera, att Sovjetunionen själv är medskyldig till det tvångsläget att den måste taga ganska många hänsyn till sin kapitalistiska omgivning och att den internationella arbetarrörelsen efter svåra nederlag icke är någon tillräcklig bundsförvant för att kunna avstå från militära allianser. Men man måste kräva av Sovjetunionen och Komintern, att de betecknar detta nödläge som ett nödläge och inte förhärskar den nuvarande strategin och taktiken som revolutionär och kommunistisk. *Vägen* ur Sovjetunionens och den internationella arbetarrörelsens deprimerande nuvarande dilemma är bara den, att med all tvungen hänsyn till Sovjetunionens kapitalistiska bundsförvanter av sig själv och av Komintern planmässigt och med största omsorg främjas de proletära krafterna i de utomryska länderna. Som exempel må anföras: även om man tar i beräkning det utrikespolitiska tvångsläget för Sovjetunionens ställningstagande, så är det felaktigt att icke även se att den socialistiska revolutionens seger utan tvivel i alla länder, särskilt i Frankrike och England, kommer att leda till en väldig stegring av de revolutionära krafterna. Det är i hög grad ifrågasatt, hurvida den engelska och franska bourgeoisin *då* kunde våga att öppet taga ställning mot det revolutionära Spanien och mot Sovjetunionen. Men om den fransk-engelska bourgeoisin på detta sätt hindras från att övergå till de fascistiska staternas läger, så vore detta en stor lättnad för det diplomatiskt-militära tvång, under vilket Sovjetunionen i dag står. Det vore för Sovjetunionens utrikespolitik och för den internationella arbetarrörelsen en mycket större maktökning än de gynnsammaste militärallianser någonsin kan bli.

Kapitalism och krigsrustningar är oskiljaktliga

Av Evald Höglund

”När nu krigsfaran är lika stor som för ett kvarts sekel sedan, ja – större och mera omedelbar än den gången, så är det uppenbart att man inte har gått tillräckligt grundligt tillväga.”

Dr Christian L. Lange i ”Mellanfolkligt samarbete”.

Det är icke de tekniska frågorna som skapar svårigheter för nedrustningssträvandena. De stora och ekonomiska intressefrågorna om en ”plats i solen”, som reses av de olika kapitalistiska staterna bereder oövervinnerliga hinder för fredssträvandena och nedrustningen. I en dylik situation måste de s. k. ”fredspolitikerna” erkänna att de icke har någon fast grund för sin fredspolitik.

I världen existerar stora imperialistiska stater som är ”mätta” i kolonialt avseende. De ”mätta” staterna försöker att bevara sin maktställning på världsmarknaden. Därför stegrar de sina krigsförberedelser. De hungriga staterna, stegrar sina rustningar, för att använda sina erövringsmedel vid ett lägligt tillfälle, som ger dem möjlighet att erövra det som de anser sig ha behov av.

Båda de stora grupperna meddelar öppet och offentligt vad det är det gäller. Tillgång till utvandringsområden för en växande befolkning, och herravälde över råvaru- och hjälpstoffstillgångar.

En jämförelse mellan de ”hungriga” och ”mätta” staterna är på sin plats. Av 25 olika råvaror eller hjälpstoff, som har väsentlig betydelse för en modern stats näringsliv har:

	Full tillgång	Någon tillgång	Ingen tillgång
Brittiska riket	18	2	5
Japan	3	5	17
Tyskland	4	2	19
Italien	4	-	21

Utifrån dessa faktiska förhållanden tvingas staterna under kapitalistiska äganderättsförhållanden in på krigisk politik för att skaffa områden som ger tillgång till de råvaror och hjälpstoff, som erfordras. För konkurrensen på världsmarknaden, och för ett krig är det stor fördel att behärska områden som ger kol eller olja, järn eller bomull. De som har tillräcklig tillgång till sådana varor inom det egna moderlandet, eller inom sina kolonier, söker naturligtvis att bevara sin maktställning, medan de som saknar tillgång till områden med sådana råvaror gör allt vad i deras förmåga står för att skaffa sig sådana.

Utifrån denna utgångspunkt har den tyska och italienska kapitalismen inriktat sig på en sådan regeringsform, som för en i förhållande till andra länder krigsaktivistisk politik. Det har blivit den fascistiska regeringsformen. Det samma gäller för Japan. För att hävda sig i kampen mot de stora ”mätta” staterna allierar sig dessa ”hungriga” kapitalistiska stater med varandra.

Och så börjar en vansinnig kapprustning, som förefaller att aldrig ta slut. För att åskådliggöra denna vill vi här ställa till kamraternas förfogande siffror, som belyser hur de militära utgifterna år från år stegras i de olika länderna. Siffrorna är hämtade ur den engelska tidningen Daily Herald för den 19 november 1936.

Länderna:	Militärutgifterna		
	milj. engelska pund		
	1914	1931	1936
Tyskland	95	42	940
Sovjet-Unionen	92*	56	592
U. S. A.	50	140	202
Japan	19	26	60
Storbritannien	77	92	161
Italien	37	59	150
Frankrike	72	134	185
Sammanlagda militärutgifter för dessa 7 länder:	442	549	2.290

* Sovjet-Unionens jämförelsetal från 1914, är det tsaristiska Rysslands militärutgifter under detta år.

Denna tabell visar att 7 av världens stormakter förstorat utgifterna till militära ändamål 5 gånger sedan föregående världskrigsår 1914. Ett land, Tyskland, har förstorat sina utgifter 10 gånger sedan 1914. Under sådana omständigheter är det inte svårt att förstå att det råder högkonjunktur, åstadkommen genom till ytterlighet stegrade förberedelser för det nya världskriget.

Samtidigt som de direkta och indirekta utgifterna till militära ändamål stegrats i sådan utsträckning skall ni komma ihåg, att de militära förstörelsemedlen effektiviserats. Bombflyget och jaktflyget har utvecklats. Typiska anfallsvapen har blivit föremål för de stora imperialistiska ländernas speciella intresse. Och varje förnuftig människa förstår, att med detta indrages civilbefolkningen i kriget omedelbart från dess utbrott. Det blir råvarukällorna, industriområdena och deras civilbefolkning, som först kommer att få erfara krigets förbannelse. De krigförande parterna kommer att försöka förstöra varandras reserver, krigsmaterialer och industrier. Och därmed kommer de stora folkmassorna att få sitta emellan.

Än så länge, är icke de stora imperialistiska länderna beredda att medverka vid igångsättande av ett världskrig. De imperialistiska motsättningarna, och de erövringslystna ländernas krigföring lokaliserar därför till vissa områden.

1935 genomförde Italien det sorgligt beryktade erövringskriget mot Abessinien. Ett växande "befolkningsöverskott" inom Italien sökte utvandringsmarker. Den italienska kapitalismen själv sökte råvarukällor. Den engelska och franska imperialismen spelade i Nationernas Förbund tillsammans med Italien. "Sanktionspratet" dolde en skurkaktig imperialistisk politik, representerad av England och Frankrike. Det abessinsk-italienska äventyret, bevisade hur man använde de typiska nya angreppsvapnen mot en i krigstekniskt avseende efterbliven motståndare.

Imperialismens nya experimentalfält för utrönande av krigsteknikens triumfer.

Efter det abessinska äventyret följde i juli, närmare bestämt den 17 juli 1936, det spanska inbördeskriget. Vi skall inte gå längre tillbaka, till tidigare spanska revolter och upprorsrörelser. Vi vill bara i detta sammanhang rikta uppmärksamheten på att sedan det spanska inbördeskrigets utbrott, har olika representanter för olika imperialistiska länder studerat de tekniska krigsresursernas verkan där nere på den spanska jorden. Bomb- och jaktflygplanens betydelse för att demoralisera civilbefolkningen. De moderna tanksen, antitankskanonerna, kulsprutorna, etc. För att visa hur länderna studerar där nere, på civilbefolkningens bekostnad, anför vi följande:

En modern antitankkanon: 4.7 cm. kaliber.

Projektivikt: 1.500 gr.

Utgångshastighet 640 meter i sekunden.

Avstånd i meter	Genomträngningsförmåga i pansar i millimeter:	
	Inslagsvinkel 90 grader	Inslagsvinkel 60 grader
100	45 mm.	35 mm.
200	42	33
300	40	31
400	38	30
500	36	29
700	32	27
1.000	28	24

Denna översikt visar hur de imperialistiska länder, som kämpar om Spaniens kolonisering, samtidigt drar lärdomar ur den nya tekniken. Tanksvapnet, som varit och fortfarande torde vara infanteriets främsta motoriserade angreppsvapen, måste moderniseras, och så följer denna modernisering. Länderna bygger nya tanks, med tjockare och hårdare pansarplåt.

Bombflygets effektivitet.

Spaniens civilbefolkning, som nogsamt fått erfara det italienska och tyska bombflygets effektivitet, har väl icke tänkt på att främmande länders krigsexperter under tiden som civilbefolkningen tillintetgöres av bomber, kallt räknar ut de olika bombernas genomslagsförmåga.

Så här ser flygbombernas djupverkan ut enligt experter:

2.000 kg.	5.7 meter
1.000 „	4.3 „
300 „	3.4 „

150 „	2.5 „
50 „	2.1 „

Så ödelägges byar, städer och samhällen efter förhandskalkyler, uppgjorde av ”vetenskapsmän”, som ställt sig i förödelsens tjänst. – Detta kallas för ”kulturens framåtskridande” och civiliserande av efterblivna nationer.

Rustningsvanvettet på det marina området.

Sedan föregående världskrig har det genomförts en lång rad av ”begränsningskonferensen”, syftande till att fastställa ett rustningsmaximum på det sjömilitära, eller marina området. Vi nämner dem i följd, samtidigt som vi här inledningsvis poängterar att dessa konferenser, som följt på varandra, snarare konstaterar föregående konferensers misslyckanden, än åstadkommer några varaktiga begränsningar inom det marina området.

Washingtonkonferensen, eller femmaktskonferensen, 1921-1922, Romkonferensen 1924, ”Tremaktskonferensen” eller konferensen i Genève 1927 (av de fem inbjudna makterna vägrade Italien och Frankrike att delta på denna konferens), Londonkonferensen 1930, den allmänna ”nedrustningskonferensen” 1932-1934, samt flottkonferensen i London 1935-1936.

Dessa olika konferenser, för ”begränsning” av de marina stridskrafterna, stadfäster egentligen flera misslyckanden, vid ”begränsningssträvandena”. Ty under perioderna mellan konferenserna har de olika länderna gjort separatöverenskommelser med andra, på konferenserna många gånger orepresenterade makter. Det engelsk-tyska flottavtalet i juni 1935 är ett sådant misslyckande som en senare konferens hade att ta ställning till.

Efter Washingtonkonferensen sjösatte England världens båda starkaste krigsfartyg, jätteslagskeppen ”Nelson” och ”Rodney”, om 33.500 ton vardera. Som jämförelse kan nämnas att medelstorleken på förkrigstidens och världskrigets slagskeppstyp höll sig omkring 20.000-25.000 ton.

Roten till den påbörjade kapprustningen på det sjömilitära området blev de tyska pansarskeppen av ”Deutschlands” klass, av vilka Tyskland sedan 1931 byggt 3 stycken. De är vardera på 10.000 ton. Dessa nya ”slagskepp i fickformat” ställde de häpna segermakterna inför fartygstyper, som de icke med sina dåvarande marina resurser kunde bemästra.

Frankrike reagerade snabbt. 1930 och 1935 stapelsattes de två slagskeppen ”Dunkerque” och ”Strasbourg” om vardera 26.500 ton. Dessa slagskepp var konstruerade så att de med god marginal kunde konkurrera med de tyska ”Deutschland”-skeppen.

Italien meddelade 1934 sin avsikt att bygga två jätteslagskepp. Vardera på 35.000 ton. ”Littorio” och ”Vittorio Veneto”, vilka slagskepp skulle komma att distansera såväl de franska som de engelska stora slagskeppen. ”*Flytande fästningar*”.

Frankrikes svar blev beslut 1935 om att bygga två liknande på 35.000 ton. Det ena stapelsatt 1935 och det andra stapelsattes i år. Tyskland, som genom det tysk-engelska flottavtalet, fått ”officiell rätt” att delta i den allmänna sjömilitära kapprustningen har byggt, vårt material meddelar icke om de är sjösatta, två stora slagskepp, av den franska ”Dunkerque”-typen på 26.000 ton.

Man kan inte neka till att den ovan skisserade kapprustningsouvertyren, har en obehaglig likhet med händelseutvecklingen under decenniet före 1914.

Det uppgives nu att England planerar byggande av 12 slagskepp och Amerika planerar 7. Dessa kommer antagligen att stapelsättas år 1937.

Vid sidan därom genomföres i alla länder en målmedveten ersättningsbyggnad av övriga fartygstyper. Vi erinra om att U. S. A. för närvarande håller på att genomföra ett marint nybyggnadsprogram, att Japans militärbudget belöper sig till 46 proc. av statsutgifterna, medan 52 proc. av de militära utgifterna i Japan går till marina ändamål, och att England har för avsikt att bygga, förutom de 12 slagskeppen, 33 kryssare, 63 jagare och 21 undervattensbåtar.

Spanienkriget och marinens betydelse.

Under den tid, som kapprustningen till sjöss pågår mellan de stora imperialistiska makterna, studerar dessa makters krigstekniker de olika vapenslagens betydelse i det spanska inbördeskriget.

Med hjälp av rebellflottan har Franco lyckats att i ganska stor utsträckning avskära det republikanska och antifascistiska Spanien från yttervärlden. Spanienkriget utvisar, att för angrepp på länder med långsträckta kuster, som är omöjliga att befästa, är de marina resurserna ett utmärkt ”uthungringsvapen”. I den mån, som ”flytande fästningar” och hangarfartyg för flygmaskiner användes, är också sjöstridskrafterna ett utmärkt angreppsvapen i ryggen på motståndaren. Det tyska bombardemanget av Almeria, bär bevis på den betydelse, som kan tillmätas sjöstridskrafterna som angreppsvapen.

För blockad av kuster, för uthungrande av civilbefolkningen, i det land eller de länder man för krig emot, får icke de marina krigsresurserna undervärderas.

Samtidigt är marinen bevakning vid trupptransporter till kolonier eller avlägsna områden, som man önskar lägga under den egna kapitalistiska gruppens eller landets kontroll.

Förstörelsemedel till sjöss, förstörelsemedel till lands, förstörelsemedel som skall användas mot industriområden i de framskridna kapitalistiska länderna, mot hamnarna, mot livsmedelsdeponerna, mot civilbefolkningarna.

Vår tids kapitalistiska ”kultur” står med sitt användande av den moderna teknikens förstörelsemedel, på en mera barbarisk ståndpunkt än något tidigare samhällsskick.

Kapitalistiskt samhällssystem, rustningar och krig hör samman. Därav framgår med önskvärd tydlighet nödvändigheten av en riktig marxistisk-socialistisk kritik. Endast ett oberoende socialistiskt arbetarparti förmår att ställa den riktiga kritiken.

Bakom kulisserna

Av WERNER SCHOTZE

Då de spanska generalerna i juli 1936 under ledning av Sanjurjo organiserade sin fascistiska statskupp i syfte att störta den ur februarivalen samma år framgångsrika folkfrontregeringen och återinföra monarkin, kunde de från början stödja sig på tvänne maktfaktorer. För det första på de väpnade krafterna i landet självt – d. v. s. armén och statspolisen – och för det andra på de fascistiska eller halvfascistiska staterna Italiens, Tysklands och Portugals politiska, ekonomiska och militära stöd.

Englands militära observatörer har beräknat att c:a 90 procent av officerarna och två tredjedelar av soldaterna genast vid början anslutit sig till rebellerna, Det var c:a 100,000 man i Spanien och 35,000 i Afrika jämte nästan hela civilgardet – statspolisen – vars effektiva styrka uppgavs till 32,000 man. Mot dem stod en fullständigt obehäpnad arbetarklass. Folkfrontregeringen, som kommit till efter valen i februari, lät visserligen de reaktionära officerarna behålla sina vapen, men tillsåg strängt att arbetarklassen inte beväpnade sig. Till och med sedan garnisonerna i Marocko, Sevilla, Burgos och Pamplona etc. redan öppet gått

till kamp mot den legala republikanska regeringen, kunde folkfrontsregeringen ännu alltjämt inte besluta sig för att beväpna arbetarna. Det skedde först under trycket av arbetarna i Madrid och Barcelona, vilka utan att vänta på ”sin” regerings beslut själva grep till vapen och därmed på samma gång slog ned generalernas revolt i Madrid och Barcelona. Först därefter beslöt sig regeringen för att skapa en folkmilis.

Trots de fascistiska rebellernas militära överlägsenhet hade emellertid dessa sannolikt likväl lidit ett hastigt nederlag, ty de hade emot sig hela arbetarklassen och en stor del av småbönderna, om de inte från början haft stöd av regeringarna i de kapitalistiska staterna ute i Europa. De fascistiska staterna Italien och Tyskland gav sitt öppna militära stöd och de s. k. demokratiska länderna sitt indirekta bistånd genom den redan den 28 augusti undertecknade överenskommelsen om nonintervention, vilken till sina verkningar i främsta rummet kom de fascistiska rebellerna till godo.

Tyskland och Italien understödde de spanska generalerna redan vid upprorets förberedande. General Sanjurjo, den egentlige organisatören av fascistrevolten i Spanien, som emellertid omkom vid en flygolycka redan den 20 juli 1936, hade på våren uppehållit sig flera veckor i Berlin och det existerade en ständig förbindelse mellan Tysklands fascistiska organisationer och de fascistiska organisationerna i Spanien. General Franco, som flydde från Kanarieöarna till Marocko, förde sina rebelltrupper över Gibraltar sund till Cadiz under skydd av italienska aeroplan. I och med att inbördeskriget öppnet bröt ut, började sedan Italiens och Tysklands direkta militära stöd. Enligt mycket försiktiga beräkningar av Englands militära observatörer förfogade general Franco redan i början av oktober 1936 över ett hundra tyska och italienska aeroplan samt fyrtio italienska tanks. Under hela inbördeskriget har sedan Italiens, Tysklands och Portugals vapen- och ammunitionsleveranser till de spanska rebellerna pågått oavlåtligt. Francos misslyckade offensiv mot Madrid bevisade att fasciststaternas vapen- och ammunitionsleveranser icke säkerställde Francos seger samt att Franco dessutom också behövde utländska trupper. Redan den 1 december 1936 skickades 5,000 tyska soldater till Spanien för att hjälpa fascisterna. Intill mitten av februari detta år steg antalet utländska ”frivilliga”, som kämpade på Francos sida, till 60,000, – därav 40,000 italienare och 15,000 tyskar. Av krigsmaterial uppgav Times redan vid denna tid 100 tyska bombplan, 100 tyska och italienska jaktplan, 80 tanks och andra vapen.

Vilka är då de egentliga orsakerna till den fascistiska interventionen i Spanien? Enligt Mussolini och Hitler påstås att kriget i Spanien är en kamp mellan ”civilisationen” och ”världsbolsjevismen”. Och för att rädda ”civilisationen” understöder de Franco. Denna kortfattade förklaring är enkel och verkar övertygande på småborgerliga sinnen, och detta inte bara i den fascistiska diktaturens länder utan också i de så kallade demokratiska länderna. Men denna demagogiska fras om ”civilisationens räddning” tjänar bara att maskera interventionens sanna orsaker – Italiens och Tysklands imperialistiska mål. Italien och Tyskland skall skaffa sig stödjepunkter för sina flottor i de spanska farvattnen. Mussolinis spanska politik måste betraktas ur denna synpunkt. En kontroll över Balearerna, östra Spanien och spanska Marocko skaffar Italien en stark ställning i västra Medelhavet och hotar Englands sjöväg till Indien och Frankrikes förbindelser med Afrika. Tysklands intressen i Marocko härstammar från tiden före det sista världskriget och målet är sannolikt att sätta sig fast i de spanska kolonierna utmed Afrikas västra kust.

Men Italien och Tyskland vill inte bara erövra spanska territorier, utan de vill också vinna ett större ekonomiskt inflytande i Spanien än hittills. Italien och Tyskland är råvarufattiga länder, och vad de framför allt lider brist på är järn och koppar. Sådant kan de i Spanien erhålla i stora mängder. Spanien intager beträffande järnproduktionen femte platsen i Europa och nionde i hela världen. Också malmförädlingsindustrin, är mycket betydande i det eljest industriellt ännu helt svagt utvecklade landet. Spaniens mest betydande järn- och stålverk

”Altos Honores de Viscaya”, som på den spanska järn- och stålproduktionens blomstringstid levererade 60 procent av hela dess tackjärn och so procent av dess stål, står enligt fackmännens omdöme på intet sätt tillbaka för världens modernaste järnbruk och stålverk. Samma värde för Tyskland och Italien har den spanska kopparn.

Erövringen av spanska Marocko, upprättandet av stödjepunkter för flottan och flyget på Spaniens västra kust för Italiens och Tysklands fortsatta militära och ekonomiska expansion; Spaniens militära och ekonomiska försvagande för att göra landet ännu mera beroende av Italien och Tyskland, för att skapa ännu större möjligheter för italienska och tyska kapitalplaceringar i Spanien samt på så sätt vinna ett ännu större inflytande än hittills på råvaruexportens exploatering och inriktning – d. v. s. järn- och kopparexporten – är de verkliga orsakerna till den fascistiska interventionen i Spanien.

Mussolini och Hitler förstår mycket väl att om Franco lider nederlag så kommer de spanska arbetarna inte att stanna vid segern över fascismen, utan de kommer att föra den politiska och sociala revolutionen till segerrikt slut. De kommer samtidigt att störta kapitalismen i Spanien och upprätta en socialistisk samhällsordning. Men i och med detta är det satt stopp för Italiens och Tysklands imperialistiska strävanden. Och eftersom de fruktar detta, så är de också mycket angelägna om att Franco skall segra. Men det vet också de engelska och franska kapitalisterna. Också de fruktar ingenting så mycket som en seger för den proletära revolutionen i Spanien och de är därför tusen gånger hellre beredda att sluta en kompromiss med de tyska och italienska fascisterna om en gemensam exploatering av landet än de tillåter den proletära revolutionens seger i Spanien. ”En seger för de ”röda” i Spanien betyder en stimulering av radikalismen i England”, förklarade de konservativa i underhuset. D. v. s. den hotar det brittiska imperiet och den kapitalistiska samhällsordningen över huvud taget. Och för att ingå på närmare liggande mål – den hotar Englands kapitalintressen i Spanien. Och de engelska och franska kapitalisterna har all anledning att vara rädda om sina ekonomiska intressen i detta land. Enligt en statistik i ”Enciclopedia Universal Español” var redan år 1920 det utländska kapitalet representerat i Spanien med för Tysklands vidkommande tre miljoner pesetas, för Frankrikes med 73,359,653 pesetas, Belgiens med 36,590,325 och Englands med 540 miljoner pesetas eller 21 milj. pund sterling. Sedan den tiden har de utländska kapitalinvesteringarna ökats än ytterligare. Enligt den senaste spanska statistiken utgör det i Spanien investerade spanska kapitalet 1,3 miljarder guldpesetas. Englands andel däri utgör cirka 54 procent, varvid det engelska kapitalet kontrollerar de viktigaste gruvorna, stålverken i Reinosa, marinvarven i El Ferrol, Cartagena, Matargorda och Bilbao samt ammunitionsfabrikerna i La Carraca och Reinosa. På andra plats följer Frankrike med 34,5 procent och först på tredje plats kommer Tyskland. Skyddet för de egna kapitalintressena i Spanien bestämmer således från början Englands och Frankrikes spanska politik. Och de engelska och franska kapitalisterna tror att Francos herravälde i Spanien skyddar deras kapitalintressen bättre än någon republikansk regering. Det gäller bara att isolera Franco från Italien och Tyskland samt vinna honom för sina egna syften. Detta syfte har England nu synbarligen uppnått. I varje fall tyder den engelska regeringens erkännande av Franco härpå. De engelska och franska regeringarna fruktade i början de breda folkmassornas opposition mot en sådan politik. Därför uppfann de noninterventionspolitiken. En politik som alltifrån början varit till uppenbar nackdel för den republikanska regeringen och till fördel för Franco. Men framför allt har de därigenom duperat de breda folkmassorna. Men de socialdemokratiska och kommunistiska ledarna, vilka varit de ivrigaste förespråkarna för noninterventionspolitiken, har sålunda blivit bourgeoisins indirekta hjälpare och dödgrävare för den socialistiska revolutionen i Spanien.

Enhetsfront – folkfront

De ofta hörda parollerna: enhetsfront inom arbetarleden – folkfront mellan arbetare, bönder och övriga arbetande skikt – är i och för sig riktiga och sunda. De utgör ett återuppreparande av den kollektivismens tanke, som besjälade arbetarrörelsen i dess genombrottsår – insikten om att hundra- man, som höll samman, var hundra gånger starkare än den enskilde arbetaren. Att en arbetarklass, som helt höll samman kring gemensamma ekonomiska och sociala intressekrav snabbt skulle kunna förverkliga dessa, är självklart. Och att en folkfront av arbetare, arbetande bönder samt intellektuella arbetare, som marscherade upp kring ett gemensamt utformat aktionsprogram, utgör en oemotståndlig masskraft – detta står över varje som helst diskussion.

Mot idén bakom slagorden enhetsfront och folkfront finnes alltså inga invändningar att göra. Bakom bägge dessa ord finnes en stark och riktig tanke, som därtill är aktuellt levande i nuets verklighet. Enhetsfront och folkfront står ej heller i motsättning till varandra. En stark folkfront förutsätter tvärtom en enad arbetarklass såsom sin betydelsefullaste och utslagsgivande beståndsdel.

När vi från socialistiskt håll tar upp propagandan för enhetsfront och folkfront till kritisk granskning, sker detta ej av det skälet, att vi är motståndare till idén bakom orden. Det är innehållet och syftet vi granskar. Utgången av denna granskning blir utslagsgivande för vårt positiva ställningstagande. Liksom arbetarrörelsens pionjärer vill vi en arbetarklassens enhetsfront på basen av klassens intressen för dagen med socialismens seger såsom slutmål. Vi vill en folkfront i ordets bredaste bemärkelse, som inriktar sig på att undanröja grundorsakerna till de svårigheter varmed de breda folkskikten brottas, d. v. s. det kapitalistiska produktions- och samhällssystemets likviderande. Är den folkfront, som propageras av socialdemokrater och kommunister av en dylik karaktär? Detta är frågan, som det gäller att objektivt granska.

Sedan ett par år tillbaka har vi folkfrontsexperiment i Frankrike och Spanien, vars praxis ger värdefulla och tillräckliga svar på frågan, vad de socialdemokratiska och kommunistiska ledarna avser med sin folkfront.

Frankrike arbetar folkfronten under normalt borgerligt demokratiska förhållanden – i Spanien under ett brutalt inbördeskrig.

I bägge länderna uppstod folkfrontsregimen efter förhandlingar mellan ledningarna för de socialdemokratiska, de kommunistiska samt borgerligt radikala partierna. Efter vissa kompromisser enades man om gemensamma valprogram, vilka upptog en rad aktuella sociala reformer, förslag av ekonomisk art, m. m. – allt sammanfattat i folkfrontens huvudsyfte att genom en bred demokratisk sammanhållning förhindra frammarschen och genombrottet för en reaktionär regim i nazi-fascismens gestalt. Initiativet väckte anklag hos de breda skikten – det svarade mot deras naturliga enhetsvilja – det stimulerade deras vilja att genom gemensam kamp förbättra läget för dagen samt slå reaktionens kampformationer tillbaka. I bägge länderna segrade folkfrontsformationerna i valen – i bägge länderna fick man en parlamentarisk bas för folkfrontsregeringar, vilka dels representerade, dels stöddes av samtliga bakom folkfrontsprogrammet uppslutande partier.

Men i och med att regeringsmakten gripits förändrades situationen. Två folkfrontsbegrepp träder allt tydligare i dagen – ett som representerar staten, samhällsintresset – ett som representerar massorna, folkfrontens fundament.

I Frankrike fortsatte arbetarna efter valsegern sin massaktion med den strejkrörelse, som spontant spred sig över hela landet. Den var ett budskap underifrån till folkfrontsregeringen: vi är i rörelse, vi stödjer er, vi vill med egen kraft hjälpa er att genomföra folkfronts-

programmet. Men folkfrontsregeringen såg alls ej saken på detta sätt. Både de socialdemokratiska och de kommunistiska ledarna var snart ute, med ministerpresidenten Blum i spetsen, och dirigerade återtåget – arbetarna måste förstå, att strejkaktionerna ingalunda var någon hjälp för regeringen, tvärtom försvårade de dess arbete – och slutligen genomförde man ett lagdekret om obligatorisk skiljedom, givetvis maskerat under fraser, att det riktade sig mot de motsträviga företagen. Beträffande de sociala reformerna utlyste folkfrontregeringen efter en kort tid en ”social paus”, vilken ännu består. En stigande prisnivå gjorde snabbt de löneförbättringar arbetarna tillkämpat sig illusoriska. På utställningsbyggets tinnar hissade arbetarna folkfrontens symbol, den franska trikoloren med folkfrontspartiernas symboler – folkfrontspolisen tog ned den och slutligen förbjöds arbetarna att hissa den regerande regimens fana – de borgerliga till höger var upprörda över det fräcka tilltaget. I dag står folkfrontsregimen reellt under det borgerliga socialradikala partiets ledning, men de två arbetarpartierna fortsätter att stödja densamma. De senaste voteringarna har varit triumfer för ministerpresidenten Chautemps – folkfronten har nära nog uppnått nationell samling i parlamentet.

I Spanien utsattes folkfrontsregeringen för Francos militärt reaktionära angrepp – förberett på konferenser med representanter för diktaturerna i Italien och Tyskland. Folkfronten underifrån reagerade snabbt – det fascistiska anfallet möttes av väpnat motstånd från arbetarna och de fattiga bönderna, vilka under stora svårigheter organiserade sina milisförband, vilka i vissa avsnitt i landet helt förintade de reaktionära trupperna. Arbetarnas enhetsfront existerade i stridens första skede såväl vid fronterna som bakom desamma, där produktionsapparaten omorganiserades för krigsändamål. Spontant sammankopplades kriget mot Franco med landets omdaning i socialistisk riktning. Ur den borgerliga demokratin hade fascismen brutit fram – arbetarna förstod, att dess definitiva likvidering var liktydig med det kapitalistiska systemets likvidering samt inställde sin samlade kraft på denna dubbla arbets- och stridsuppgift. Men det dröjde ej länge förrän folkfronten ovanifrån vaknade till liv och sprängde denna enhet. Särskilt de kommunistiska ledarna blev på order från regeringen i Moskva aktiva i detta avseende. Vapnen från Sovjet-Unionen utlevererades endast under vissa bestämda villkor. Arbetarnas kontroll och ledning av armén och polisen förintades successivt. De riktningar, som opponerade mot denna utveckling – främst vårt broderparti POUM – förföljdes, utsattes för grova provokationer och smädelser samt kastades i fängelse. Lönmord ingick även i taktiken. I detta nu har denna process lett fram till regeringen Negrin-Prieto, vilken i samförstånd med regeringarna i London, Paris och Moskva garanterar den borgerliga demokratin återupprättande, under förutsättning att Franco kan besegras. Om så ej sker är en kompromisslösning under London-Roms diktamen mellan Franco och Negrin eller under en helt ny regeringskonstellation den troligaste lösningen av inbördeskriget.

I bägge dessa verklighetens exempel på folkfrontspolitik ser vi tvenne begrepp träda fram: ledarnas folkfrontsbegrepp i en politik inom och värnande kring den borgerligt demokratiska statens intressen samt massornas folkfrontsbegrepp i en politik, som utgående från vad som är de breda folkskiktens intresse vill undanröja alla hinder i den vägen för dessa intressens förverkligande. Vi är för, vi ger vår fulla anslutning till det sistnämnda folkfrontsbegreppet och vi är motståndare till det förstnämnda. Vi påvisar, hurusom man för Frankrikes vidkommande kan påstå, att läget där starkt erinrar om början till den ödesdigra Brüningperioden i Tyskland före nationalsocialismens genombrott såsom massrörelse. Ännu skakas ej Frankrike av Tysklands dåvarande kris. Men redan nu matas massorna med papperslöften samt manas till tålmod i samhällets och näringslivets namn. En skillnad är vidare, att franska K. P. deltagit efter förmåga i ovannämnda verksamhet, medan tyska K. P. på sin tid spelade teater efter då gällande ultravänsterregi. Denna skillnad gör ej den franska bilden hoppfullare. Den ursprungligt riktiga och starka folkfrontsidens förfuskande av ledarna leder indirekt till ett uppluckrande av den jordmån ur vilken reaktionen kan suga näring.

Sverige är det enhetsfronten, som står på dagordningen. ”Folkfronten” existerar redan genom alliansblocket socialdemokratin–bondeförbundet, vilket skönt men med hänsyn till dess politiska innehåll sakligt oriktigt kallas förbundet mellan Sveriges arbetare och bönder. Arbetarnas och böndernas behållning av denna allianspolitik består i stor utsträckning däri, att de får bära bördorna och kostnaderna för densamma i form av ökade levnadskostnader, indirekta och direkta skatter. Men här är det som sagt enhetsfront inom arbetarleden det gäller. Den propagandas av de socialdemokratiska och kommunistiska ledarna i varierande tonarter och syften. Enklarest framföres dess argumentation av vårt partis fördettingar, vilka i sin egen politiska välfärds intresse förkunnar, att med hänsyn till reaktionens frammarsch så måste de små arbetarpartierna begå självmord genom att ödmjukt hemställa att bli upptagna i socialdemokratin massparti. Spetsarna på den kanten replikerar instämmande, att detta går för sig – var och en som lojalt erkänner socialdemokratin politik erhåller inträde – de värsta syndarna torde dock få räkna med att under någon tid få ligga i karantän.

Det är klart att om flera partiet uppgår i ett, så erhåller man ett ental såsom resultat. Matematiskt förverkligas alltså enheten obestriddigt på detta sätt. Men vad innebär en dylik enhet politiskt? Det innebär att all opposition till vänster om socialdemokratin förintas. Det innebär att hela arbetarrörelsen blir medansvarig för allianspolitiken med bondeförbundet. Det innebär att socialdemokratin med de borgerliga partierna samlöpande militärpolitik och utrikespolitik godkännes med alla de allvarliga konsekvenser, som därav är givna. Det innebär att alla de berättigat missnöjda skikten inom arbetar- och jordbrukarleden – de sistnämnda har redan nu börjat att framträda organisatoriskt – utlämnas åt morgondagens maskerade, demagogiskt talande, reaktionära oppositionsriktningar. Det innebär att den växande byråkratiseringen och likriktningen accepteras o. s. v. o. s. v. Om vi anammade enhetsfronten i denna form, sveke vi ej blott 20 års starkt politiskt berättigad gärning, vi förverkligade även helt rätten att kalla oss socialister och gjorde oss förtjänta av löje och förakt.

Det sagda innebär ej att vi är motståndare till enhetsfronten. Vi vill enhetsfront med socialdemokratin mot den nuvarande allianspolitiken med Bondeförbundet. Vi vill enhetsfront med socialdemokratin kring en arbetarpolitik, som bygger på mobiliserandet av arbetarrörelsens breda slagkraft i fackligt och politiskt avseende. Vi vill en enhetsfront med socialdemokratin kring en politik, som ger blod och must åt formaldemokratin av i dag – gör den till en med folket kämpande demokrati, som tuktar byråkratin och ämbetsmannaväldet samt sätter massintressets prägel på statsmakterna. Vi vill enhetsfront för en utrikespolitik av klar och fast neutral karaktär, som sliter loss land och folk ur stormakternas krigsförberedande intrigspel. Vi vill enhetsfront kring en militärpolitik av motsatt karaktär än dagens oförsvarliga slösande på en meningslös kompott. Vi vill enhetsfront kring en politik, som i kort perspektiv ställer den reella samhällsmaktens överflyttande i det arbetande folkets händer.

Genom en samlad kraftanspanning av sådan art, som här ovan skisserats, kan demokratin räddas – reaktionen definitivt slås tillbaka. Genom fortsatt marsch på den väg, som hittills följts av svensk socialdemokrati, undergräves successivt förtroendet för demokratin – den förintar sig själv. Enhetsfronten och folkfronten skall vara formen för de breda skiktens egna politiska insats i det demokratiska arbetet – de skall vara massformationen som ordnar samhället till en organism för folket.

Karl Liebknecht om enheten:

”Enighet! Vem kunde önska och eftersträva den mer än vi? Enighet som gör proletariatet starkt att fylla sin historiska mission. Men inte bara enighet innebär styrka. Enighet mellan eld och vatten släcker elden och låter vattnet gå upp i ånga; enighet mellan varg och lamm utlämnar lammet att uppätas av vargen; enighet mellan proletariatet och den härskande klassen uppoffrar proletariatet; enighet med förrädare betyder nederlag.”

Mexikos ställning till den spanska frågan

Av ALEJANDRO SALAZAR

Från en i den mexikanska politiken mycket initierad person har vi fått mottaga följande redogörelse för Mexikos ställning till den spanska frågan. Det är intressant att se huruvida författaren från sina utgångspunkter kommer till samma uppfattning som Socialistiska partiet alltid hävdade: att N. F. inte utgör en garant för freden och de små folkens säkerhet, liksom att det är arbetarklassen ensam som med sin organiserade kraft kan förhindra kriget.

Den 18 juli förra året, reste sig en grupp militära förrädare mot Spaniens lagliga regering, mot den regering som folkets vilja fast och tydligt utsett vid valen i föregående februari månad. Två inre ekonomiska krafter satte sig i rörelse för att upprätta diktaturen: godsägareklassen och kyrkan.

De spanska godsägarna har alltid utmärkt sig genom sitt motstånd mot massornas uppfostran och upplysning, genom sin ekonomiska oduglighet, genom sitt utsugningssystem och sina intima förbindelser med den utländska imperialismen mot Spaniens arbetande folk. Och kyrkan, som själv är en stor godsägare, har dröjt kvar i den feodala tidsålderns vidskepelse och intolerans.

Dessa två reaktionära krafter utnyttjades av en yttre: den internationella fascismen.

Dessa tre i förening planlade komplotten och organiserade rörelsen från Rom och Berlin. De trodde de skulle segra omedelbart genom att undertrycka den lagliga regeringen, bemäktiga sig statens makt- och tvångsmedel samt upprätta monopolkapitalismens diktatur. Men de begick ett allvarligt misstag i sitt bedömande av läget. De räknade inte med att deras aktion hos det spanska folket väckte en klasskänsla som stärkte och befastade dess politiska medvetande. (En vacker bekräftelse av marxismen).

Världen häpnade inför den heroism som spanjorerna utvecklade ... Ett folk utan krigsutrustning med blott några få gevär och pistoler kastade sig emot rebellerna och frånryckte dem Madrid, Barcelona, Malaga, Asturien och andra platser. Det skedda syntes otroligt. De utländska journalisterna trodde knappt sina ögon beträffande händelserna i Spanien. Men så var det.

Den mest upplyste iakttagaren förstod emellertid det impopulära, det antinationella och ospanska i den fascistiska rörelsen, som också endast kunde behålla ett fåtal fasta platser under sin regim. Även dessa skulle ha förlorats och freden skulle snart åter ha varit en verklighet om inte tvenne faktorer tillkommit, nämligen de europeiska demokratiernas hållning och den auktorisering, som gavs åt fascismen för att denna skulle få tid att intervensera med vapenmakt.

Men den demokratiska regeringen i Spanien berövades sin rätt till fri handel, man struntade i folkrättens allmänt accepterade principer, man förnekade fördragsenliga förpliktelser, man undergrävde ännu ytterligare N. F:s vacklande byggnad. Detta fast ingen människa tvivlar på att om inte den lagliga regeringen förvägrats rätten att försä sig med krigsmaterial, så hade den fascistiska upprorsrörelsen varit slut på en månad

Allt detta skedde för att undvika kriget ...!

I Spanien försiggår en utländsk invasion. De materiella förlusterna är redan oberäkneliga. Dödsoffren – män, kvinnor och barn – räknas i tusental. Faran för att Europa och hela världen genom en tillfällighet skall kastas i krig, föreligger ständigt.

Det är icke endast mänsklighetens ädla andar, icke endast de pacifistiska institutionerna, de organiserade vänstergrupperna SOM reagerar mot dessa skändligheter och kräver att det göres

slut på detta slaktande. Det finns också två regeringar som höjer sin röst mot återfallet i barbari, nämligen Mexikos och Förenta Staternas.

Vad vet den stora allmänheten om detta?

Jo, Roosevelts tal har nyligen offentliggjorts, men Mexikos pacifistiska kraftyttringar, dess inbjudan till ett internationellt samarbete för att göra slut på det brodermördande kriget, de medel som har föreslagits och de råd som getts har tendentiöst ihjältigits av den kapitalistiska pressen.

Det är därför nödvändigt att man inom den organiserade arbetarrörelsen får kännedom om dessa aktioner, ty den ensam kan äga den nödvändiga styrkan att förhindra slaktandet och att skänka fred i världen.

Denna artikel representerar en autentisk och objektiv skildring av Mexikos bemödanden och av dess ställning i denna internationella situation.

*

President Cárdenas yttrade i sitt budskap till kongressen den to september 1936, på tal om de internationella relationerna: ”Mexiko har intagit den enda ståndpunkt som är förenlig med uppfyllandet av Nationernas Förbunds konstituerande pakt, samt med den kollektiva säkerhetens anda och världsfredens odelbara karaktär”.

Alltsedan dess har riktlinjerna för Mexikos handlingssätt karaktäriserats av dess fasthållande vid dessa tre principer.

Tidningarnas nyhetsbyråer, som mestadels behärskas av reaktionära intressen, har omsorgsfullt bevarat den mexikanska regeringens förklaringar och dokument. Det är knappt att specialisterna känner till dem. Men på grund av vad de representerar: de direktiv som de angiver och de varningar som de innehåller, är det nödvändigt att man lär känna dem medan tid är, om också bara i utdrag.

Då noninterventionskommittén i mars detta år beslöt att dess representerande regeringar skulle framlägga förslag om att ”undersöka möjligheten att utvidga överenskommelsen, så att den tryggar även de icke-europeiska staternas samarbete”, riktade Mexiko ”i betraktande av att initiativet kan anses inspirerat av förslaget om att begränsa de amerikanska staternas handlingsfrihet” en not till N. F:s generalsekreterare för att definiera sin hållning.

I denna not, som det skulle krävas allt för stort utrymme att återge i dess helhet, gör sig Mexiko till tolk för principen om den gemensamma säkerheten, som skulle förkroppsligas av Nationernas Förbund, vilket

”inte endast bemyndigar vår regering (den mexikanska regeringen) att intressera sig för händelser som äventyrar den kollektiva säkerheten, utan att ur humanitetens och rättvisans upphöjda ståndpunkt tvingar den att göra sig till eko för den pinsamma situation som råder i Spanien.”

Och för att ännu mera accentuera sin inställning, säger den, att den före sitt lojala och verksamma deltagande i Genève å andra sidan

”inte kan tillåta att – då dess ständiga samarbete kräves för att lösa de mondiala problem som N. F. sysselsätter sig med – man ämnar inskränka dess fredsstiftande aktion och ge de europeiska angelägenheterna en begränsning, som skulle underminera de rester av solidaritet, varpå Nationernas Förbunds byggnad stöder sig.”

I konsekvens med denna teori har Mexiko bemödat sig om att kräva, att N. F. förordar erkännandet av att det försiggår en utländsk invasion i Spanien, å andra sidan har den från början bestämt sin hållning gentemot den så kallade ”noninterventionen”.

I den not, som Mexiko sände N. F:s sekreterare de första dagarna i april, heter det härom:

”Den form och den tid under vilken man företagit sig att omsätta den så kallade noninterventionspolitiken i praktiken, har inte haft någon annan följd än att beröva Spanien en hjälp som detta lands lagliga regering i enlighet med folkrätten logiskt kunde hoppas på från de stater med vilka den upprätthåller normala diplomatiska förbindelser. Dessa förhållanden och frånvaron av det nödvändiga samarbetet med de konstitutionella myndigheterna hos en vänskaplig nation har grymt förlängt en brodersmördande kamp, som i betraktande av de utländska elementens deltagande allt mer och mer skapar möjligheter av att konflikten framkallar allvarliga internationella förvecklingar.”

Då den väpnade interventionen i Spanien blev allt mer påtaglig fortsatte Mexiko att förorda att N. F. skulle taga hand om saken i överensstämmelse med artikel X i folkförbundspakten. Denna har till ändamål att förebygga ett yttre angrepp på en medlem av N. F.

Beträffande angreppet på Spanien förklarade Mexikos delegat i Genève på sammanträdet den 28 september:

Vi måste logiskt draga den slutsatsen – så vida vi inte vill dölja sanningen för oss själva – att Spanien är offer för ett yttre angrepp, som faller under artikel X i folkförbundspakten. För att bemöta dem som anser att artikel X inte kan tillämpas därför att det yttre angreppet inte absolut bevisats, enär inkräktarna äro enkla ”frivilliga” och inte bildar en del av en reguljär arm, skall vi analysera fakta och orsaker för att sedan draga den riktiga slutsatsen.

Kan vi inbilla oss att tusen och åter tusen ”frivilliga” kan *organisera sig* i ett land, för att företaga en invasion i ett annat, utan hjälp och protektion av sitt eget lands regering? Att acceptera denna tes vore liktydigt med att medge att en sådan regering inte utövar någon myndighet eller kontroll över vad som försiggår i det område som lyder under dess välde. Om det rör sig om ”frivilliga” – ”visar inte de lyckönskningar som de mottagit från sitt lands högsta myndigheter på ett kategoriskt sätt de band som förenar dessa kombattanter med deras regering?”

Vad beträffar speciella institutioner utanför Genève, sade samme delegat på plenarsammanträdet i september:

”I fråga om den spanska konflikten så anser min regering med stöd av detta års erfarenheter, att det är en farlig politik att draga fredens fundamentala problem undan N. F:s domvärjo, i det man försöker dölja verkligheten med fiktioner i stället för att modigt se den i ögonen.

Vi vill tro att den anda, som ledde skapandet av organ utanför Nationernas Förbund, inspirerades av önskan att undvika en världsbrand, som kunde ha lössläppts, enligt vad man påstår, om man strikt tillämpat pakten.”

”Men”, tillade vår delegat, ”om problemet ligger så till, så skulle lösningen te sig oavvisbar ... om vi inte måste göra två viktiga förbehåll: för det första tror vi att – om man vid början av den utländska interventionen i Spanien, i stället för att ignorera realiteterna, strikt tillämpat N. F.-pakten, – så hade denna intervention tagit slut och Nationernas Förbund hade i sitt försvar för folkrätten vunnit en lysande seger. Och för det andra: i stället för att säga att man undvikit kriget – vore det inte riktigare att säga att det förlänges i Spanien och uppskjutes i Europa ...?”

Denna artikel framlägger objektivt och enkelt Mexikos hållning. Den sammanfattas i: ett föredöme, ett precedensfall, en anvisning och en varning.

--- 1938 ---

Internationalism eller nationalism?

Av EVALD HÖGLUND

Utvecklingen på det internationella området har med en gång bevisat, att det Socialistiska partiets politiska ställningstagande till den "borgerliga demokratin" och de "demokratiska" imperierna varit riktigt. Den har bevisat riktigheten när vi sagt, att reellt så är en diktatorisk eller demokratisk regeringsform blott två olika medel för kapitalistisk maktutövning.

Den engelska imperialismen har genom de underhandlingar, som den fört med det fascistiska Italien bevisat, att dess utrikespolitik principiellt sammanfaller med det fascistiska Italiens intressen. Inom "folkfrontens" och "den nationella samlingens" Frankrike, har en del av de krafter, som tidigare deklarerat sin anslutning till den "antifascistiska" folkfronten löpt över till den "nationella samlingsministären" under Daladiers ledning, som underhandlar med Italien för en ekonomisk och militär allians. Redan under den tredje folkfrontsregeringen fastställdes nya lagar för befolkningen i de franska kolonierna. Dessa berövade de stora folkmassorna i imperiets kolonier alla mänskliga rättigheter. Den nya lagstiftningen tillstyrktes av samtliga folkfrontspartier. Alltså även av kominternpartiet och den franska socialdemokratin.

Dagens allians går alltså faktiskt England–Frankrike–Italien till Sovjet-Unionen. Ty även om den franska samlingsministären knacker på hos Mussolini existerar fortfarande militäralliansen mellan Sovjet-Unionen och Frankrike.

En väsentlig förutsättning för att England skall kunna genomföra den allianspolitik, den nu verkar för är, att *ett allmänt erkännande av Italiens rov av Abessinien kommer till stånd*. I de skandinaviska staterna drives nu, av dem som accepterar den engelska imperialismen som ledare för den internationella "fredspolitik", propaganda för Oslomaktens och därmed även för Sveriges erkännande av Italiens erövring av Abessinien.

Den engelska utrikespolitiken, i vars ledband svensk demokrati synes gå, medför vid sidan om alliansen med Italien, ett godkännande av den engelska politiken i den spanska frågan, vilken varit till förmån för de fascistiska rövarena. Ett av Englands villkor i underhandlingarna med Italien har varit att de italienska "frivilliga" skulle återkallas från Spanien. Den som ett ögonblick tror detta, kommer att bli besviken. England är lika intresserat som Italien på Franco-sidan. Ja – vissa faktorer tyder på att det är mer intresserat. Engelsk kapitalism har satsat en hel del på den fascistiska sidan i Spanien – hela den internationella finanskapitalismen är intresserad av Francos seger – då hans nederlag kan komma att betyda den sociala revolutionens seger.

Tysklands intåg i Österrike har delvis, ehuru icke helt sprängt samverkan mellan Rom och Berlin. Antifascismens möjligheter i Österrike likviderades redan 1934, med Dollfusskuppen. Den österrikiska utvecklingen har bidragit till närmandena mellan England och Italien. Man skall dock komma ihåg; att närmandena mellan England-Italien pågick redan under Abessinienkriget.

Det tyska intåget i Österrike har ställt flera betydelsefulla problem på dagordningen. Det främsta är Tjeckoslovakien, vars "självständighet" nu hotas av de tyska utvidgningsplanerna. England och Frankrike har redan förklarat, att de ingenting kan göra för att förhindra utbrottet av ett till Tjeckoslovakien lokaliserat inbördeskrig, tillkommet på grund av tyska annekcionista planer. Den polska och ungerska politiken har orienterat sig till Tyskland, för att få vara med vid ett kommande territoriellt uppdelande av Tjeckoslovakien. "Fredsfaktorn" – de demokratiska staterna – spelar de nazi-fascistiska staterna i händerna. Så länge det icke rör sig

om de ”demokratiska” imperiernas egna och omedelbara intressesfärer tillåter de de utvidgningar på självständiga staters bekostnad, som fascismens imperier önskar.

I samband med denna internationella utveckling, som under loppet av den gångna månaden fullständigt kullkastat all socialdemokratiskt och kominternt prat om ”fredliga demokratier” och avslöjat imperialismen som den blodsugare den är, antingen den nu har ”demokratisk” eller fascistisk regeringsform i det egna landet – talas nu om att Sovjet-Unionen – vilken även vägrat Tjeckoslovakien sitt stöd – söker allians med Polen. Det fascistiskt styrda Polen blir, efter att oljetraktaten med Italien är slut, en länk i kedjan över från fransk-rysk till tysk-rysk allianspolitik.

Så pågår dels krigisk – dels diplomatisk – omfördelning av världsmarknaden till förmån för stora imperialistiska intressen. Brickorna i spelet är här i Europa och i hela världen de formellt självständiga staterna. Världen omfördelas efter linjer, som tidigare icke praktiserats. Stater med högt driven teknik och stark industriell utveckling, blir exploateringskällor för de kolonialt ”hungliga” imperierna.

Hela världsbilden, med sina till Spanien och Kina lokaliserade omfördelningskrig – med på diplomatisk och militär väg genomförda erövringar av självständiga stater i Europa – ställer frågan på dagordningen, om den internationella arbetarrörelsens nyorientering. En orientering bort från kapitulationens, underkastelsens väg, över till den internationella arbetarklassens kamp mot de imperialistiska rövarena, om de nu döljer sig i fascistisk eller demokratisk skepnad, i eller utom Nationernas Förbund, det är dagens allt överskuggande uppgift.

Denna uppgift kan fyllas under den förutsättningen, att vi, som lever under ”demokratiska regeringsformer”, orkar med uppgiften att förvandla arbetarrörelsens reträtt till anfall. Om vi orkar med uppgiften att mobilisera massorna till aktiv kamp för utvidgande av arbetarrörelsens demokratiska fri- och rättigheter – fram till maktövertagande.

Den uppgiften kan uppfyllas, om de förtryckta och förtrampade människorna i fascismens länder, orkar med att ta upp kampen mot kapitalismen i eget land i syfte att erövra makten.

Internationalismen fordrar samhörighet mellan proletariatet i alla länder. Internationalismens uppgift måste vi fylla här – och måste vi vänta att arbetarklassen i alla länder fyller.

Ty endast det kan förhindra en ny världsslakt och garantera världsfred åt människorna.

Revolutionär socialistisk enhet

I slutet av februari hölls i Paris en internationell konferens, anordnad av Internationella Byrån för Revolutionär Socialistisk Enhet. En kort sammanfattning av de därvid fattade besluten har tidigare publicerats i Folkets Dagblad.

Konferensen var av utomordentligt stor betydelse och kan betraktas som en lovande upptakt till en samling av de revolutionära socialistiska krafterna i världen. Den blev inledningen till en allians mellan de till Internationella Byrån anslutna partierna, Internationella Kommunistiska Oppositionen och arbetarorganisationerna i de koloniala länderna.

Följande organisationer var representerade på konferensen: Socialistiska Partiet i Sverge, Englands Oavhängiga Arbetarparti, Arbetarnas Marxistiska Enhetsparti i Spanien (POUM), Italienska Socialistpartiet, Tyska Arbetarpartiet, Palestinska Arbetarpartiet, Revolutionära Socialistförbundet i Holland, Internationella Revolutionära Ungdomsbyrån, Internationella Kommunistiska Oppositionen, Afrikanska Arbetarpartiet, Archi-Marxistiska Kommunistpartiet i Grekland, Kibbutz Artzi i Palestina, Revolutionära Socialistpartiet i Holland, Franska Förenade Socialistpartiet, tyska ”Neuer Weg”, socialistiska gruppen Alarm i Tjeckoslovakien, Autonoma Socialistungdomen i Frankrike, Revolutionära Socialistpartiet i Storbritannien,

”Der Funke” i Österrike. Följande partier deltog med observatörer: Franska Socialistpartiet, Amerikanska Socialistpartiet, afrikanska fackföreningar, Senegalska Förbundet för Negrernas Försvar, Indokinesiska Koloniala Unionen, Nationella Frihets förbundet i Madagaskar, infödingsfackföreningarna i Pondicherry, Nordafrikas Stjärna.

Då det är av vikt att särskilt våra politiskt mest aktiva och intresserade medlemmar får närmare kännedom om konferensens beslut, återger vi i det följande några av resolutionerna. Resolutioner antogs dessutom om imperialismen (kolonialfrågan), kriget i Spanien och kriget i Kina.

1. Den internationella arbetarrörelsen och våra uppgifter.

1. Kapitalismen lider av en svår kris, som skakar den ända ner i dess grundvalar. De högst utvecklade kapitalistiska länderna har miljoner arbetslösa; i ett stigande antal länder tillgriper den härskande klassen den öppna fascistiska diktaturen; de mäktigaste kapitalistländerna förbrukar miljoner för att väpna sig till tänderna som förberedelse för nästa krig.

2. Mänskligheten befinner sig mellan tvenne världskrig. Den apparat, som upprättades 1919 av segermakterna – de tillfredsställda imperialistiska makterna – för att beständiggöra det kapitalistiska systemet, har snabbt brutit samman. Versaillesystemet har fallit sönder. I världsbourgeoisins led håller linjerna och omgrupperingarna för det förestående världskriget på att utkristalliseras.

3. I denna situation ställes den internationella arbetarrörelsen inför nya uppgifter av allvarlig betydelse. Den kapitalistiska världens allt värre kaos skapar stora möjligheter för en framstöt mot socialismen. Men den internationella arbetarrörelsen är olyckligtvis inte i en sådan ställning, att den kan gripa tillfället.

4. Ansvar för denna beklagliga situation vilar främst på Andra och Tredje Internationalerna, som båda har svikit den revolutionära marxismens principer.

5. Under årtionden har Andra Internationalens ledning varit en del av världskapitalismens generalstab. Det var dessa ”reformister”, som hjälpte till att driva massorna ut i det senaste imperialistiska kriget och som gav ovärderligt stöd åt bourgeoisin när den slog ner världsrevolutionens första våg, vilken följde på det ryska proletariats seger 1917. Under senare år har Kommunistiska Internationalen, genom godtagandet av klassallianser i folkfronten och genom sitt svikande av den revolutionära oppositionen mot det imperialistiska kriget, systematiskt börjat tillägna sig Andra Internationalens olycksdiga riktlinjer och handlingssätt, vilka den tidigare utdömde, och har skänkt nytt liv och auktoritet åt ”reformismen” och ”socialpatriotismen”.

6. Denna situation inom arbetarrörelsen kan inte övervinnas genom att vackla emellan eller sprattla inom Andra och Tredje Internationalerna. Endast genom utvecklingen av en international, som omfattar ett revolutionärt marxistiskt program och praktik, baserad på de principer, som utformades av Marx och utvecklades och tillämpades av Lenin i den ryska revolutionen, kan arbetarrörelsen rädda sig ur sitt kritiska tillstånd och gå framåt till maktens erövring.

7. Andra Internationalen kan inte återföras till klasskampens väg. Tredje Internationalen har även blivit en reformistisk organisation, den reaktionära Stalin-byråkratins internationella instrument, och kan inte tjäna några revolutionära principer på grund av: a) den stalinistiska ledningen för Sovjet-Unionens kommunistparti och dess marionetter i Komintern och dess sektioner, b) de kontrarevolutionära element, som har smugit sig in eller blivit sådana som resultat av folkfrontpolitiken, c) dess förkastande i praktiken av marxismen-leninismens fundamentala principer, d) den fullständiga obefintligheten av inre demokrati i Sovjet-

Unionens K. P. och i Komintern. Det är nödvändigt för de revolutionära socialisterna inom både Andra och Tredje Internationalerna att protestera mot denna politik och dessa karaktärsdrag hos deras organisationer och ta konsekvenserna av denna aktion.

8. Den ”organisatoriska föreningen” på reformistisk basis av Andra och Tredje Internationalernas partier eller av internationalerna själva kan inte lösa de problem, som arbetarklassen står inför. Den kan endast leda till ett stärkande av reformismen och en kombinerad av den socialdemokratiska koalitionspolitiken med den stalinistiska byråkratins terrorism. Det katalanska PSUC (de sammanslagna kommunistiska och socialdemokratiska partierna i Katalonien) bevisar detta.

9. Dagens behov är att på basis av marxismen-leninismens principer samla alla krafter, som är beredda att samarbeta i revolutionär kamp mot de imperialistiska krafterna, mot imperialistisk exploatering, krig och fattigdom. Denna konferens är ett betydelsefullt steg mot förverkligandet av detta behov.

10. Grundvalen för samarbetet bör vara godkännandet av följande principer:

- a) Klassaktion såsom grundval för kampen mot kapitalismen, den kapitalistiska staten, kriget, fascismen och imperialismen.
- b) Förkastande av den av Andra och Tredje Internationalerna praktiserade folkfronten såsom varande en form av klass-samarbete. Dess riktiga alternativ är arbetarfronten. Arbetarfronten kan träffa tillfälliga överenskommelser med småborgerliga organisationer för specifika mål med förståelse av att detta inte begränsar arbetarnas självständiga klassaktion för den sociala revolutionens mål.
- c) Förkastandet under krig och i fredstid av socialpatriotismen och varje form av borgfred med kapitalistklassen.
- d) Stöd åt de undertryckta folkens i alla koloniala och halvkoloniala länder revolutionära kamp för frigörelse och sammanlänkande av kolonialfolkens nationella frihetsrörelse med de koloniala arbetarnas revolutionära kamp mot sin utsugarklass.
- e) Försvar för den sociala revolutionen i Spanien och för POUM såsom dess ledare.
- f) Försvar för Sovjet-Unionen, oktoberrevolutionens land, mot imperialistisk aggression, i syfte att försvara revolutionens erövringar genom arbetarklassens internationella aktion på klassbasis. Förfäktandet av proletär demokrati i Sovjet-Unionen.
- g) Erkännandet av nödvändigheten: 1) att störta den kapitalistiska statsapparaten, 2) att under övergången till socialismen genomföra arbetarstyre – d. v. s. en ”proletär diktatur”, vilken, samtidigt som den förintar kapitalistklassens makt, ombesörjer ett maximum av demokrati inom arbetarklassen och undviker att upprepa stalinist-regimens misstag och terror.

11. Denna form av samverkan mellan revolutionärt socialistiska och genuina (antistalinistiska) kommunistiska organisationer innebär inte ett artificiellt bildande av en ny international. Den kommer emellertid att tjäna som ett centrum för pånyttfödelse och återuppbyggande av den internationella arbetarrörelsen och för förberedelsen av en revolutionär marxistisk international under det de lämpliga politiska och organisatoriska förhållandena utvecklar sig. Den vill medverka till stimulerandet och organiserandet av alla de krafter inom arbetarrörelsen, vilka bereder vägen för en arbetarklassens international, som blir verkligt revolutionär.

12. Konferensen hemställer om den intimaste samverkan av alla revolutionärt marxistiska och genuina (antistalinistiska) kommunister, vilka – utan att inta och omfatta trotskismens

ställning och sekteristiska och fraktionistiska taktik – hävdar den proletära klasskampens principer. En sådan koncentration av revolutionära krafter kommer att tjäna som en utgångspunkt för en genuint revolutionär international, vilken omfattar de självständiga revolutionära partierna och grupperna, de revolutionära elementen inom Andra och Tredje Internationalerna och de sektioner av den anarkosyndikalistiska rörelsen, som fullbordar sin utveckling mot marxismen.

13. Konferensen anmodar Internationella Byrån att omedelbart rådgöra med de partier och sektioner, vilka godkänner och är beredda att disciplinerat tillämpa de principer, som framställs i paragraf 10, med syfte att ombilda byrån enligt de i denna resolution skisserade linjerna.

14. För att befördra detta syfte godkänner konferensen följande konkreta förslag, och de representerade partierna förbinder sig att medverka till deras genomförande, vari ingår bidragandet efter förmåga med finansiellt stöd:

- a) Publicerandet av en regelbunden internationell nyhetstjänst på franska, tyska, engelska och spanska.
- b) Publicerandet av en internationell tidskrift för diskussion av den revolutionära socialistiska politikens problem.
- c) Inrättandet av en internationell fond för hjälp åt revolutionära socialistiska partier och individer, som utsättes för förföljelse.

15. Genom den i denna resolution uppdragna aktionslinjen kommer solidariteten mellan alla revolutionära socialister och verkliga kommunister att befordras och vägen beredas för en revolutionär marxistisk international.

II. Folkfronten och den revolutionära alliansen mellan proletariatet och medelklassen.

Den folkfront, som praktiseras av Andra och Tredje Internationalerna är en form av klass-samarbete mellan proletariatet och den liberala bourgeoisin (samt den av den sistnämnda beroende småbourgeoisin) på kapitalistisk grundval, vilket underordnar och uppoffrar proletariatets och småbourgeoisins klassintressen åt monopolkapitalismen.

Konsekvenserna av detta klass-samarbete har klart manifesterat sig i de länder, som har haft erfarenhet därav.

Dessa erfarenheter visar att folkfronten utgör:

- a) En broms på arbetarrörelsen i det ögonblick, då arbetarnas kamp blir en allvarlig fara för kapitalismen.
- b) Ett försvagande av arbetarrörelsen, vilken hamnar under de demokratiska partiernas och bourgeoisins ledning.
- c) På grund av det faktum att kapitalismen behåller hela sin aktionsfrihet, förvandlas arbetarklassens segerrika kamp för omedelbara ekonomiska mål till ett gyckelspel, som endast kan leda arbetarrörelsen till farliga villfarelser.
- d) Folkfronten är oförmögen att lösa kapitalismens inneboende motsättningar. Den leder nödvändigtvis till ett förstärkande av denna regims motstånd, till ett stärkande av de för fascismen gynnsamma tendenserna (omöjligheten att tillintetgöra den borgerliga staten, armén, polisen, administrationen), och på så sätt skapar den en situation, som är gynnsam för fascismens makterövring.

- e) Folkfronten leder till övergivandet av stödet av de koloniala folkens och proletärernas kamp för frigörelse och blir följaktligen ett imperialismens bålverk.
- f) Den återverkar försvagande på proletariatets internationella kamp.

I betraktande härav förkastar den revolutionära socialistiska rörelsen folkfronten såsom stående i absolut motsättning till arbetarklassens historiska intressen.

Mot kapitalismen måste vi ställa socialismen. Mot folkfronten måste vi ställa den förenade arbetarfronten.

2. Ställd inför kapitalismens motsättningar måste arbetarrörelsen understryka att den själv är den enda klass, som har förmåga att lösa dessa motsättningar. Det oavvisliga villkoret för varje revolutionär klassallians mellan proletariatet och småbourgeoisin mot kapitalistklassen är att arbetarklassen måste behålla sin aktionsduglighet genom bildandet av en förenad arbetarfront.

Den förenade arbetarfronten är en allians av arbetarpartier och -organisationer på klasskampens grundval med ett program av delkrav och aktuella revolutionära paroller (t. ex. arbetarkontroll över produktionen), så väl som för försvar av proletariatets omedelbara intressen mot den koncentrerade kapitalmakten.

Den förenade arbetarfronten är ett arbetarklassens kampinstrument. Arbetarklassen måste förverkliga solidariteten mellan sina egna och alla utsugnas intressen. Makterövringen för socialismens uppbyggande kan endast åstadkommas på detta sätt.

3. Det är nödvändigt att i varje land uppställa ett program på följande allmänna grundvalar, varvid de särskilda förhållandena och klassrelationerna i varje land tas i betraktande.

- a) Proletariatets omedelbara krav och aktuella revolutionära paroller.
- b) Småbourgeoisins krav, vilka motsvarar dess behov och politiska insikter, men utan att innefatta någonting, som står i strid med proletariatets omedelbara krav, socialistiska syften och socialistiska principer.
- c) Följande villkor är ofrånkomliga:
 - 1) Medelklassen sammansluter sig med proletariatet kring ett program för revolutionär klasskamp med proletariatets erövring av statsmakten som mål.
 - 2) Proletariatet, vilket är den enda revolutionära klassen i ett kapitalistiskt samhälle, leder rörelsen.
 - 3) Den revolutionära alliansen mellan proletariatet och småbourgeoisin får inte innefatta något av de borgerliga liberala partierna.
- d) Under det att massaktionen utvecklas och växer är det nödvändigt att översätta småbourgeoisins revolutionära syftemål till konkreta socialistiska talesätt (expropriation av de stora jordägarna, vilket innebär jordens överlämnande till jordbruksproletärerna och småbönderna, skuldavskrivning, kooperativ organisation av hantverkare, småindustrier och småjordbruk etc.) i förening med de socialistiska arbetarnas fundamentala krav (socialistisk och revolutionär expropriation av de viktiga industrierna, bankerna och transportsystemet).
- e) Den förenade arbetarfrontens syfte är att leda proletariatet i dess kamp för omedelbara mål och för den revolutionära kampens aktuella paroller för erövring av den politiska makten och socialismen, samt att politiskt och organisatoriskt förbereda dem för denna uppgift genom praktisk erfarenhet i klasskampen.

4. Den förenade arbetarfronten bör konkret byggas på följande grundvalar:

- a) Sträng disciplin i handling för alla organisationer, som ingår i den förenade arbetarfronten.
- b) Fullständig frihet i ömsesidig kritik och varje organisations rätt att propagera för sina mål och grundprinciper.
- c) De konkreta formerna för organisationen av denna allians skiljer sig i princip från och står i motsättning till folkfronten. Dessa former måste utarbetas i förhållande till de särskilda förhållandena i varje land. Den grundläggande principen måste vara att de proletära massorna och småbourgeoisin direkt väljer sina representanter (kommittéer, arbetare-, bonde- och soldatråd etc.). Det blir nödvändigt att införa: 1) väljarnas direkta och ständiga kontroll över sina ombud, 2) väljarnas rätt att när som helst återkalla sina ombud och välja nya.

5. Samarbetet mellan arbetarorganisationerna och den antifascistiska småbourgeoisin å ena sidan och de antifascistiska elementen inom den liberala bourgeoisin å den andra måste begränsas till praktiska aktioner, som bestäms av omständigheterna och med ett förutbestämt gemensamt syfte (gemensam aktion mot terror, ömsesidig teknisk och materiell hjälp; ex.: inbördeskriget i Spanien) och måste som grundläggande villkor ha fullständig politisk självständighet för såväl den ena parten som den andra.

6. Det är de verkliga kommunisternas och de revolutionära marxisternas plikt att identifiera sig med varje framåtsträvande rörelse inom arbetarklassen och sträva att utveckla sådana rörelser till en högre revolutionär nivå. Detta är endast möjligt på arbetarfrontens grundval, och en arbetarfront bör vara målet. Under sådana omständigheter, där en arbetarfront har bildats med massornas stöd och de socialdemokratiska och kommunistiska partierna föreslår dess ombildande till en folkfront, är det de revolutionära socialisternas plikt att motsätta sig spolierandet av den förenade arbetarfronten. Revolutionära socialistpartier bör inte delta i en folkfront ens om den bildats under sådana förhållanden. Revolutionära socialister bör verka inom sådana till folkfronten anslutna organisationer som fackföreningar med syfte att stärka deras självständiga aktioner och därigenom påskynda folkfrontens likvidering. För att nå detta syfte måste de:

- 1) Rikta en konkret och djupgående kritik mot folkfrontspolitiken och kräva att denna politik avbrytes.
- 2) Organisera utomparlamentariska aktioner från arbetarmassornas sida till försvar för dessas egna intressen utan hänsyn till de borgerliga kapitalisternas i folkfronten intressen. I ett givet ögonblick kan det bli nödvändigt att parlamentarisk aktion underordnas den utomparlamentariska aktionen.
- 3) Igångsätta en allmän och konkret propaganda för alternativet: allians mellan proletariatet och småbourgeoisin.

De måste även utarbeta och genom propaganda sprida denna allians' aktionsprogram och förbereda de organisationsformer, som påfordras för att omsätta detta program i handling.

III. Kampen mot fascismen.

Fascism är kapitalets öppna men indirekta diktatur. Kapitalistklassen avstår från det direkta utövandet av sin politiska makt i syfte att rädda, förstärka och förlänga sitt ekonomiska och sociala välde. Fascismens politiska diktatur är därför endast instrumentet för kapitalistklassens ekonomiska diktatur.

Det är nödvändigt att ständigt hålla fascismens utvecklingsprocess i minnet:

Storindustrins magnater, som i alla länder är fascismens främsta finansiella understödjare, beslutar att finansiera fascistligor och därpå utnyttja dem i syfte att erövra makten på grund av tvenne väsentliga orsaker:

a) De sociala erövringar, vilka arbetarklassen har uppnått genom sin klasskamp, har till resultat en minskad profitprocent.

b) De återkommande ekonomiska kriserna tvingar dessa magnater, trots den enorma koncentrationen av deras produktionsmöjligheter, att driva sina industrier och företag på korttidsbasis, vilket resulterar i sådana förluster, att profitprocenten ständigt minskas.

Kapitalet kräver förintandet av arbetarklassens alla rättigheter och självständiga organisationer i syfte att utan svårigheter och utan motstånd kunna utöka den kapitalistiska exploateringen. Fascismen förintar dessa rättigheter och organisationer och förintar även samtidigt alla bourgeoisins politiska organisationer.

Fascismen utnyttjar till det yttersta alla de möjligheter till tvång, som av naturen ingår i den borgerliga politiska makten. Den reducerar staten till rätt och slätt ett instrument för öppet förtryck.

I det att den utsträcker sin kontrarevolutionära aktivitet till alla det sociala livets sektioner och förslavar dem genom öppet våld, uppväcker fascismen till sist mot sig själv alla de förtryckta sektionernas revolutionära kraft och möjligheten för revolutionärt motstånd.

Det är en illusion att föreställa sig att det är möjligt för fascismen att övergå i "demokratisk legalitet". Det är även en illusion att föreställa sig att det revolutionära motståndet mot fascismen kan uppstå spontant. Det måste organiseras för att kunna bli segerrikt.

Fascismen kommer till makten i de länder, där den kan skapa en massbas av småborgare, småbönder och besvikna och desperata arbetare. Det är detta, som skiljer fascismen från militärdiktaturen (Polen, Grekland).

Utgången av den kamp, som pågår mellan proletariatet och bourgeoisin kommer att bestämmas av relationerna mellan deras respektive krafttillgångar och förmågor. Proletariatet måste därför gripa sig an med ett betydelsefullt problem, nämligen förändringen av relationerna mellan dessa krafter till sin förmån. Denna kraftförändring kan endast uppnås genom att förmå de medelklassgrupper, som håller på att utarmas eller pressas in i proletariatet, och som lätt kunde bli fascismens massbas, att gå med i kampen på proletariatets sida i dess marsch mot den sociala revolutionen.

Fascismen finner sin massbas när den svaghetens och tveksamhetens politik, som uppstår ur klass-samarbetet och socialdemokratins koalitionsmetoder, berövar massorna deras tro på socialismens seger och driver bort från kampen grupper av arbetare, som har fått avsmak för reformismens tillvägagångssätt både i politiska partier och i fackföreningarna. Den finner också sin massbas när kommunistpartiet, på grund av sina ultravänsterfel (socialfascism, sprängning av fackföreningar etc.) har misslyckats i att vinna de massor för kommunismen, som har desillusionerats av den reformistiska politiken, och när det har misslyckats i att leda arbetarklassen under kampen för omedelbara mål i en följd av ständigt bittrare strider till den därpå följande kampen för aktuella revolutionära mål (arbetarkontroll över produktionen) och slutligen till den segerrika kampen för proletariatets diktatur.

Endast proletariatets klasskamp på grundvalen av en gemensam front kan dra de övriga arbetande massorna, småborgarna, småbönderna och den nya medelklassen med i den antifascistiska revolutionära kampens frontlinje och inlemma dem i den gemensamma frontens organ, i syfte att arbetarklassen ska genom kampen förverkliga deras önskemål

(exempelvis, såsom i vissa länder, nyfördelning av jorden, upphävande av skatter, skuldmoratorium etc.).

Folkfrontpolitiken är helt enkelt en ny upplaga av den bankrutta koalitionspolitiken, vilken har öppnat vägen för fascismen.

Fascismen representerar en form av det reaktionära våldet mot den framåtskridandets historiska tendens, som ska leda till ekonomins internationalisering och socialisering. Vi står därför inför tvenne alternativ: fascism eller socialism.

Den revolutionära socialistiska rörelsen hälsar de tappra revolutionära kämpar, som fortsätter kampen i de fascistiska länderna trots det terroristiska hotet av fängelse, tortyr och t. o. m. död, samt förpliktar sig att skärpa sina strävanden att bistå och hjälpa dem med alla medel.

IV. Kampen mot krig.

Den revolutionära socialistiska rörelsen förkastar Andra och Tredje Internationernas politik, som går ut på att mobilisera arbetarklassen bakom de så kallade demokratiska kapitalist-regeringarna mot de fascistiska kapitalist-regeringarna, och vilken förbinder arbetarklassen i de förstnämnda länderna att: a) inställa klasskampen till förmån för nationell enhet, b) identifiera sig med den härskande klassens imperialism, c) stödja upprustning och krig under kapitalistiska regeringar.

I opposition mot denna politik uttalar sig den revolutionära socialistiska rörelsen för följande aktionsprogram:

1. Förkastande av alla förslag om enhet med sektioner av kapitalist-klassen eller någon som helst kapitalistisk regering, vare sig vid förberedandet eller genomförandet av krig.
2. Opposition mot allt samarbete med någon som helst kapitalistisk regering eller med företagarklassen för fullföljandet av upprustningsprogram.
3. Kamp mot den borgerliga patriotismens ide, vilken i dag accepteras av partier, som påstår sig vara proletära och marxistiska och som endast kan ha till resultat att skapa en nationell patriotisk anda hos arbetarklassen och förinta all internationell solidaritet.
4. Avslöjande av illusionen att freden kan upprätthållas genom något ”kollektivt fredssystem” genomfört av regeringar i en kapitalistisk värld och, framför allt, av Nationernas Förbund, vilket helt enkelt är uttrycket för en grupp imperialistiska staters intressen.
5. Erkännande av klasskampen såsom den grundval, på vilken kampen mot krigspolitiken, krigsförberedelserna och kriget självt alltid måste genomföras; stimulerande av arbetarklassens beslutsamhet att handla både politiskt och industriellt genom sina egna klassorganisationer.
6. I synnerhet att utveckla arbetarklassens beslutsamhet att möta varje krigshot med organiserat massmotstånd av alla slag, däribland även utnyttjandet av strejkvapnet, inte endast i syfte att förhindra krig men också att störta kapitalistiska regeringar och genomföra arbetarklassens makterövring.
7. Att upprätthålla klasskampen för den händelse krig äger rum och att gripa första tillfälle som skapas genom missnöje, krigströtthet eller ekonomisk eller social kris för arbetarklassens erövrande av makten.
8. I händelse av ett angrepp av en kapitalistisk regering eller en grupp av kapitalistiska regeringar mot Sovjet-Unionen eller någon annan arbetarstat, som eventuellt har kommit till stånd, blir det arbetarklassens plikt i de berörda kapitalistiska länderna att motstå kriget med alla tillgängliga medel, och i andra länder att bekämpa allt stöd från dessas regeringar åt de

angripande kapitalistiska länderna, särskilt genom organiserad vägran att tillverka, omhänderta eller transportera all krigsmateriel till sådana länder.

9. I händelse av inbördeskrig mot kapitalistklassen i något land eller länder blir det arbetarklassens plikt i andra länder att bekämpa allt stöd från deras regeringars sida åt de berörda kapitalistiska krafterna, särskilt genom organiserad vägran att tillverka, omhänderta eller transportera krigsmateriel till sådana länder.

10. Under de förhållanden, som nämnes i par. 8 och 9, blir det de revolutionära socialisternas plikt i de länder, som inte direkt beröres av konflikten, att med alla möjliga medel stödja de antikapitalistiska krafterna, att kräva att krigsmateriel blir tillgänglig för dem, att förbereda sin arbetarklass för genomförandet av motstånd mot varje stöd åt den kapitalistiska sidan ända till störtandet av den egna kapitalistiska regeringen.

10 a. En socialistisk stat kan på grund av den internationella revolutionära rörelsens svaghet finna det nödvändigt att ingå i allianser med kapitalistiska (d. v. s. imperialistiska) stater under följande villkor:

- a) Att sådana allianser stärker försvaret för den proletära revolutionen och försvagar den kapitalistiske motståndaren.
- b) Att den revolutionära klasskampen i de allierade kapitalistiska länderna inte därigenom begränsas eller undertryckes utan i stället skärpes.

Frågan om en socialistisk stats allians med en *grupp* av imperialistiska stater måste bedömas enligt samma princip.

11. I händelse av krig mellan två kapitalistiska länder eller tvenne grupper av kapitalistiska länder (även om en arbetarstat ingår i en av grupperna) blir det arbetarklassens plikt i övriga länder – en kapitalistisk stat allierad med en arbetarstat inte undantagen – att koncentrera sig på uppgiften att störta sin egen kapitalistiska regering, därvid utnyttjande alla medel, även revolutionär defeatism. Om och när arbetarna har erövrat makten blir det de revolutionära socialisternas plikt att bedöma situationen objektivt från klass-synpunkt och avgöra huruvida en aktion till stöd åt den ena sidan i kriget då är önskvärd i syfte att göra arbetarklassens styrkor till den dominerande faktorn.

Om arbetarstater invecklas i kriget, blir det varje arbetarnas klassregerings plikt att rycka till deras stöd, dock utan skyldighet att stödja deras eventuella kapitalistiska allierades krigssyften.

12. I händelse av ett angrepp av en imperialistisk regering mot något undertryckt folk blir det arbetarklassens plikt att vidta varje möjlig aktion till det undertryckta folkets stöd, såsom organiserad aktion för att vägra krigsmateriel till den ifrågavarande kapitalistiska regeringen. Under vidtagandet av sådana aktioner måste arbetarklassen noggrant se till: a) att den inte identifierar sig med någon rivaliserande imperialistisk makts intressen i stället för det undertryckta folkets, b) att den inte stärker en sådan ledning för det undertryckta folket, vars intresse är fientligt mot arbetare- och bondebefolkningens frigörelse.

---1939---

Stalinisterna i Spanien

Av "EL RUBIO"

Från en av de från Spanien återkomna frivilliga har vi, med begäran om publicering, fått mot- taga följande. Vi lämnar med nöje plats åt artikeln då den på ett klart sätt tjänar till belysning av stalinisternas verksamhet under den spanska tragediens utveckling.

Det är i tjugotre månader som jag frivilligt kämpat i den spanska republikanska armén, för det spanska arbetande folkets frihet, mot det fascistiska tyranniet och invasionen från Tyskland och Italien. Det hör till saken, att jag for till Spanien med starka sympatier för kommunisterna. Jag trodde Ny Dag när den skrev om den goda kamratandan som var rådande i den Internationella brigaden och jag trodde också på de artiklar som den skrev om POUM-partiet, att detta parti var i Francos tjänst och förde en ren sabotageverksamhet. I sanningens intresse måste det emellertid sägas ut, att jag grundligt misstagit mig. I sanningens intresse, trots att vi blivit flera gånger anmodade strax före vår hemresa till Sverige att inte omtala de verkliga förhållandena från de politiska striderna därnere.

Under mina två år i Spanien fick jag en god kännedom om den politik som fördes av Sovjet-Unionen — och följaktligen av kommunisterna — i Spanienfrågan. Jag har också personligen lärt känna de trupper som kämpade i POUM- och CNT-divisionerna på Aragonfronten, och jag har blivit på det klara med de lögnartiklar som den kommunistiska pressen presenterat för sina läsare om bland annat detta folk. Och nu när Ny Dag fortsätter med sina lögner och hets mot de ärliga antifascister som blivit häktade och anklagade för att ha stått i utländsk makts tjänst, jag syftar nu på de ledande krafterna inom POUM, kan den som känner verkliga förhållandena inte bli annat än djupt indignerad.

Ledarna inom POUM var alla f. d. kommunister, som ville kämpa för Lenins idéer och lära, flera av dessa hade god kännedom om de verkliga förhållandena i Sovjet och när de såg, att Stalin gick ifrån den gamla leninismen bröt de sej ut ur den lilla kommunistiska organisationen som existerade i Madrid, och bildade POUM-partiet. Detta fortsatte att föra en rent leninistisk-marxistisk politik. Detta parti blev självklart en nagel i ögat på herrarna i Moskva. POUM växte emellertid hastigt och snart var de starkare än det gamla stalinpartiet. POUM-partiets ledare fick också – sedan upprensningen med fascisterna börjat – en massa förtroendeuppdrag i de statliga institutionerna. Den som var mest älskad av det spanska folket var POUM:s ledare Andrés Nin, vilken också blev invald till katalansk justitieminister. (Han mördades som bekant senare av stalinisterna.)

När kriget i Spanien började, hade det kommunistiska partiet 300 medlemmar i Barcelona och POUM omkring 6,000, det syndikalistiska CNT hade enbart i Barcelona nära 300,000 organiserade medlemmar. Nu när oroligheterna började, var det CNT tillsammans med POUM som rensade Barcelona från fascister. De fortsatte med att rensa ut dessa även ur hela Katalonien och Aragonien. Kommunisterna som hade nästan alla sina anhängare i Madrid, var inte lika angelägna att taga upp kampen mot upprorsmakarna, därför att de hade en massa med politiska strider inom sitt eget parti att syssla med. CNT var inte så starka i Madrid då, men de organiserade i alla fall hastigt sina anhängare och dessa började kampen på Madrids gator. När oroligheterna begynte fortsatte kommunisterna sin hets mot CNT och POUM, mest mot de senare, detta emedan POUM:s tidningar och radiostation ständigt manade landets arbetare till väpnad kamp mot upprorsgeneralerna. Jag törs säga detsamma som massor av arbetare i Spanien sade till mig: hade kommunisterna varit lika snabba som arbetarna i Katalonien, då hade det inte behövts några strider vid Madrids portar i dag.

Som de flesta militärutbildade spanjorer ställde sig på Francos sida och tog alla vapen med sig, fanns det endast jaktgevär och gamla sablar åt arbetarna; på många ställen använde landsbefolkningen även spadar, högafflar och liar i kampen. De första tre månaderna av inbördeskriget sände Sovjet inte ett gevär eller en patron till det kämpande spanska folket. Stalin hade inte tid med de spanska händelserna då; han hade fullt arbete med att röja ut alla

gamla leninister och sina gamla vänner hemma i Ryssland. Hade Stalin och hans kumpaner verkligen velat hjälpa det kämpande spanska folket på ett effektivt sätt i dess förtvivlade kamp, ja, då hade de verkligen haft ett fint tillfälle de första månaderna, då de spanska arbetarna stod alldeles utan vapen, mot den till tänderna beväpnade fienden. Att inte Franco erövra Spanien omedelbart, det kan vi inte tacka Sovjet för, utan det är CNT:s-FAI:s och POUM:s medlemmars heroiska kamp som räddade republiken.

Första gången som Sovjet visade sig på arenan och började intressera sig för de spanska händelserna var vid acceptandet av det ”neutralitetsförslag” som uppgjorts av de franska och engelska kapitalistiska regeringarna – främst franska folkfrontsregeringen. Arbetarna i det kommunistiska partiet i Frankrike protesterade visserligen mot denna ”neutralitetspakt”, men Leon Blum kunde med glatt mod peka på Sovjet och förklara att de var de första som accepterat det, och att anklagelserna alltså i första hand föll tillbaka på Stalin. Så lätt och enkelt blev det för monsieur Blum att klara sig där. Som bekant hade Sovjet ett militärfördrag tillsammans med Frankrike, ett fördrag som kommit till för skydd mot Hitler-Tyskland. Vid tiden för de spanska händelsernas början försökte Hitler med all makt att Frankrike skulle bryta detta fördrag, och det var väl orsaken till att Stalin blev så ängslig, och med all möda gick in för att korsa Hitlers planer i denna riktning. Stalin blev därför försvarsadvokaten för de fransk-engelska imperialistiska intressena i Spanien. Det var inte ”proletariatets klass-intressen”, utan det var den sovjet-ryska statens nationella intressen som förmådde Stalin till denna pakts undertecknande. Nu blev Frankrike och England i stånd till att spela ut Sovjet emot Hitlers och Mussolinis maktintressen i Spanien, och de kunde spinna vidare på sina planer, vilka gick ut på att förhindra den sociala revolutionens stormflod, men även att förhindra en fullständig Franco-seger.

Detta förräderi mot det spanska folket, som Sovjet gick i bräsch för, det kunde inte världens kommunister upptäcka. Och hur har inte därför världens arbetare fröjdats sig över de sovjet-ryska vapensändningarna i större eller mindre kvantiteter. Vet världens arbetare, att dessa sändningar skedde efter Englands och Frankrikes önsknings, och att dessa inte heller höll så strängt på neutralitetsfördraget? Ja, detta för denna gång. Jag hoppas få återkomma i ett kommande nummer.

Kommunistiskt ”hjaltemod” i Spanien

Av ”EL RUBIO”

Vår kamrat, spanienkämpen, fortsätter i detta nummer sin skildring om den roll stalinisterna spelat i det spanska dramat.

I min förra artikel uppehöll jag mig en smula vid den roll som Sovjet har spelat i den spanska inbördeskampen. I det efterföljande vill jag något orda om själva förhållandena därnere och om de spanska stalinisternas uppträdande ute vid fronterna.

Hur mycket har det exempelvis inte skrivits här i Sverge om striderna vid Teruel. Och hur har inte Ny Dag speciellt försökt att höja de kommunistiska divisionerna till skyarna och berömt dem för deras heroiska kamp. Det besvärande är bara det, att de spanska arbetarna själva har en mycket annorlunda uppfattning om det kommunistiska ”hjaltemodet” vid detta frontavsnitt. Staden Teruel intogs av Internationella brigaden tillsammans med några spanska sådana. Efter det att staden blivit erövrad sändes de anarkistiska och syndikalistiska truppstyrkorna ut för att avlösa de trupper som först varit i elden. Dessa fick nu utstå mycket hårda påfrestningar. Efter det att den för Franco så viktiga Teruel hade erövrats, sände fascisterna dit nya mängder med folk och vapen och de gick också till attack varenda dag, ja ibland även om nätterna. Varje dag hade de tre- till fyrahundra bombplan i luften, oupphörligt bombarderande våra skyttegravar där CNT:s och FAI:s folk kämpade: Att dessa hjaltemodiga katalaner kunde hålla ut

under dessa helvetiska attacker var ett under. Rebellerna använde sig även av ett hundratal tanks och grovkalibriga kanoner; de italienska trupperna försökte att storma våra skyttegravar, men förgäves.

Det var vid dessa strider som Duruttidivisionen miste så gott som varenda man och när åderlåtningen av manskapet fått en oerhörd omfattning blev det nödvändigt att på nytt sända avlösning. Nu var det de kommunistiska divisionerna Lister och Campesino som kom i stället.

Dessa båda divisioner har i den stalinistiska pressen omtalats som de bästa i hela den spanska folkarmén. Men hur gick det nu då dessa kom ut i eldlinjen efter de syndikalistiska soldaterna? Den första dagen någorlunda, men redan på andra dagen kom ett av fascisternas häftiga anfall och det dröjde inte länge förrän soldaterna fick se sin chef Lister tillsammans med Campesino försvinna från eldlinjen; många av de övriga officerarna följde exemplet. De tog först av sig sina officersgrader och sedan var även de snart på väg till Barcelona, där det var avsevärt lugnare.

Det är självklart, att när de menige männen såg detta uppträdande från sina officerares sida, blev även de gripna av pessimism och snart började den ene efter den andre av dem att lämna sina poster. Så blev flykten allmän och båda divisionerna gav sig iväg hals över huvud, lämnande vapen och allt i sticket. Franco kunde nu utan motstånd återintaga Teruel.

Vi som arbetade i närheten av fronten fick dock inga meddelanden om vad som tilldrog sig där framme i eldlinjen. Inte förr än vi såg tusentals soldater komma i fullt återtåg förstod vi vad som hänt. Inte heller hade artilleriet eller stridsvagnsdivisionerna varskotts. Överraskade av fascisterna fick nu även de lämna sina kanoner och tanks i sticket. På endast tre dagar avancerade nu fascisterna fram omkring 60 kilometer och allt material som vi samlat bakom fronten, såsom ett femtiotal nya tanks, 32 kanoner, omkring 100 maskingevär, proviant som fyllde tre stora magasin samt ett femtiotal ambulanser och lastbilar blev deras lättfångna byte.

Nu utgick en hastig order till Internationella brigaden att rycka ut för att söka hindra fascisternas frammarsch och alla övriga styrkor som kunde disponeras sändes i eldlinjen. (Utan tvivel var det ett misstag, att inte sända någon del av styrkorna för utförande av befästningsarbeten; som det nu var tvingades blott manskapet fram i släta terrängen – ett lätt byte för de intensiva fascistiska flygräderna). Vi led emellertid mycket av vår brist på material; detta hade ju lämnats helt åt sitt öde av divisionerna Lister och Campesino.

Det var dock svårt även för Internationella brigaden att hålla sina positioner och även inom denna avdelning var villervallan mycket stor. Detta inte minst beroende på, att många officerare följde det exempel som Lister och Campesino gett; jag mötte flera hundra av dem på vägarna bakom fronten, utan gradbeteckningar för att inte civilbefolkningen skulle se att det var de utländska "kämparna" som sprang ifrån kampplatsen. Regeringen dirigerade emellertid nu flera brigader till detta avsnitt, närmast då från fronten vid Madrid. Det kom också stora mängder material.

Genom dessa tilldragelser hade emellertid hela apparaten råkat i olag. De mest hårresande intermezzon bevisar detta. Ofta hände det exempelvis att våra chaufförer dirigerades till vissa platser med folk, vapen eller ammunition, men då det kom till bestämmelseorten var denna för länge sedan erövrade av francotrupperna utan att vårt folk erhållit underrättelser därom. Jag hade exempelvis en kamrat, en ryss-amerikan vid namn Steve som en dag fick order att med en ny ambulans, lastad med förbandsmaterial och med en läkare och tre sjukvårdare som passagerare, fara till en plats vid namn Hajar, där vi hade ett frontsjukhus. I närheten av bestämmelseorten tyckte emellertid läkaren, en ungrare, att soldaterna hade mycket egenomliga uniformer på sig. Han lämnade ambulansen för en undersökning, medan denna fortsatte in i staden. Han upptäckte då att Hajar sedan åtta timmar varit i fascisternas händer

och under denna tid hade flera laster av soldater och material från regeringssidan dirigerats dit. Efter svåra strapatser och äventyr lyckades läkaren ta sig tillbaka till oss.

Över trehundra kilometer avancerade nu francotrupporna. Detta skedde utan nämnvärt motstånd ända till Ebro, floden vid Tortosa, och staden Ebro – där blev de äntligen stoppade.

Vad kostade inte denna flykt av de två kommunistiska divisionerna Lister och Campesino det spanska folket! Först blev hela Aragon erövrat, det rika Aragon som tidigare tappert försvarats av CNT-, FAI- och POUM-truppen. Över 230 kaniner, 350 tanks och 1,900 lastbilar blev fascisternas rov. Och hur många tusen soldater dödades inte, hur många familjer blev inte hemlösa på grund av detta beprisade kommunistiska ”hjaltemod”?

Men hur gick det då med de båda huvudaktörerna från Teruel, Lister och Campesino? Den förstnämnde, som vid detta tillfälle hade överstes grad, blev en tid efteråt utnämnd till general! Campesino blev överstelöjtnant men som den mannen senare vid Ebro upprepade sin taktik att fly, blev han på soldaternas uttryckliga önskan häktad.

Flykten av dessa båda divisioner blev en av de förnämsta orsakerna till att Barcelona och Katalonien i dag är i fascisternas händer. Hade de katalanska och aragonska kämparna fått, ostörda för kommunistisk inblandning, fortsätta sitt tappra försvar, hade kanske ställningen i dag varit annorlunda än den är.

Lästips – mer om spanska inbördeskriget från SP

Emil Andersson: [Spanien i revolution. Vad lär oss den blodiga kampen för demokratin?](#) (broschyr 1936)

August Spångberg: [Spanien i revolution](#) (broschyr 1937)

Ture Nerman: [Spansk resa våren 1937](#) – artikelserie från *Folkets Dagblad*

[Avantgardet om spanska inbördeskriget](#) – artiklar från ungdomsförbundets tidning

[Socialistiska Partiet och POUM](#) – artiklar ur *Folkets Dagblad* våren 1937

[Processen mot POUM](#) – Artiklar ur *Folkets Dagblad* och *Arbetaren* (1938)